

SLOVENSKO DOMOBRANSTVO

LETO I.
ŠTEVILKA

7

26. X. 1944

BIBLIOTEKA UNIVERZE
v Ljubljani

»Da bi vas . . .!« Slovenski domobranski strelec v napadu na pihajočo četo na inasprotnika.
»Zum Teufel mit den Banditen!« Ein slowenischer MG-Schütze im Anschlag auf den erwarteten Gegner!

Z izurjenim kadrom z zaupanjem v bodočnost!

Silke iz domobranske častniške
in podčastniške šole v Ljubljani.

Mit geschulten Kräften vertrauensvoll in die Zukunft!

Bilder aus der Landeswehr-Offiziers-
und Unteroffizierschule in Laibach.

Nemški častnik vadi domobrance v držanju puške pri leganju na tla. Domobranci na terenu so po takem šolanju, še bolj pa, ko sami preizkusijo svoje vojaške sposobnosti v boju, pravi mojstri.

Ein deutscher Offizier schult Landeswehrmänner bei der Grundausbildung am Gewehr. Am Ende dieser Ausbildung steht der neue Typus des slowenischen Soldaten.

Podčastniki-pripravniki se urijo po častnikovih navodilih.

Anleitung des Offiziers. Zum letzten Einsatz entschlossenen geht die Ausbildung der Unterführeranwärter gründlich von statten.

V boju gre za sekunde, zato se domobranci zlasti urijo v hitrem leganju in dviganju.

Im Einsatz geht es um Sekunden. Deshalb sind Schnelligkeit und Sicherheit das Ziel der Ausbildung.

Domobranci se vadijo v desetinah, tako da se vsakdo izmed njih res čim popolnejše izvežba.

Zu Gruppen je zehn Mann werden die Domobränner ausgebildet, damit ein jeder Sicherheit und Fertigkeit in der Handhabung der Waffe erlernt.

Pozdrav s puško.
Gewehrgriffe — ein Teil der
militärischen Ausbildung.

Nemški častnik z instruktorji se vrača
z domobranci v kasarno.

Der deutsche Offizier und seine Ausbilder
beim Rückmarsch mit den Unterführeranwär-
tern in die Kaserne.

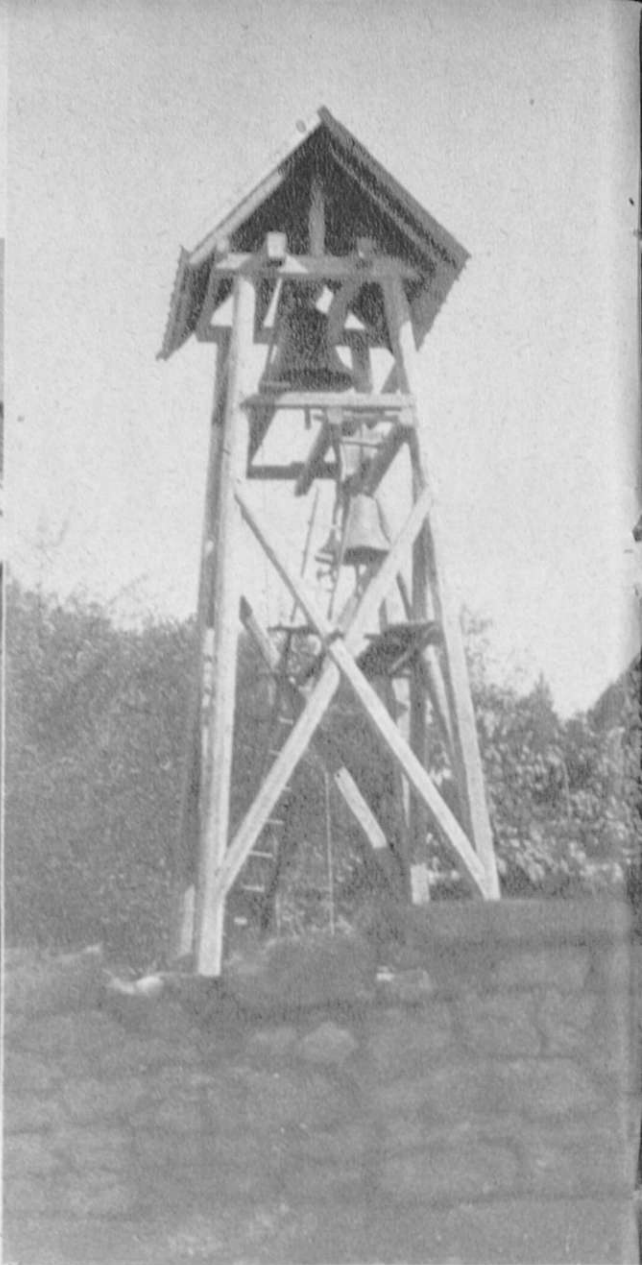
V častniški šoli so se častniški pri-
pravniki usposobili za izvrševanje
starešinskih dolžnosti. Slika nam pri-
kazuje absolvente iz druge skupne
domobranske častniške šole v Ljub-
ljani.

Im Offizierslehrgang in Leibach wurden die
Offiziersanwärter mit ihren zukünftigen Füh-
rungsaufgaben vertraut gemacht. Das Bild
zeigt die zweite Gruppe eines solchen ab-
geschlossenen Lehrganges.

Sledovi komunističnega besnenja po naši domovini Die Spuren der kommunistischen Verwüstungen in unserer Heimat

Kakor v mnogih krajih, so komunisti oskrnili in porušili tudi krasno božjepotno cerkev na Kopanju pri Čušperku. Prav na lanski pustni torek so zvečer pripravili v tej cerkvi pustno maskerado, za konec so zažgali cerkvene klopi, svetnike, oltarje, zvonik pa porušili.

So wie in anderen Orten, schändeten und zerstörten die Kommunisten auch die Wallfahrtskirche in Kopanj bei Čušperk. Am vergangenen Faschingsdienstag abends veranstalteten sie in dieser Kirche eine Maskerade und zum Schluß verbrannten sie Kirchenbänke, Statuen, Altäre und zerstörten den Turm.

Zvonovi v lesenih stolpih vabijo danes mnogokje slovenski narod k delu in k molitvi. Ljudstvo jih je postavilo namesto požganih cerkva, ki so jih komunisti uničili, da bi vzeli narodu edino njegovo tolažbo, oporo v veri.

Glockentürme aus Holz rufen das slowenische Volk zur Arbeit und zum Gebet. Sie entstanden da, wo bolschewistische Brandschätzungen die Stätten des Glaubens in Ruinen verwandelten.

Spodaj: Njihovo kulturno delo ne bi bilo popolno, da niso porušili tudi lepe nove kopanjske šole.

Unten: Dessen nicht genug, zerstörten sie auch die neue Kopanjschule und bezeugten hiermit ihre Kulturarbeit.

Komunistična buržoazija in njihov proletariat Kommunistische Bourgeoisie und ihr Proletariat

Tovariš Pero Popivoda, poveljnik VII. rdečega korpusa je na svojem zadnjem begu na Otavah izgubil poleg najzaupnejših aktov tudi žive dokumente svoje svobodne ljubezni.

Gelegentlich seiner Flucht in Otava verlor der Banditenhüptling des sogenannten VII. Korps neben seinen Aufzeichnungen über Gottlosigkeit und freie Liebe, die er in Slowenien einzuführen beabsichtigt, drei der nachstehend veröffentlichten Fotos.

Ujeta tovarišica — bolničarka zgleda vse drugače kot njena štabna tovarišica med ljubimcema.

Eine gefangengenommene Sanitäterin bietet einen wesentlich anderen Anblick als ein Flintenweib — Maltresse aus dem Stabe.

Rdeči buržuji v času, ko njihova raja strada, pada in umira v bojih za lažno svobodo, veseljačijo v krogu svojih prostitutk.

Die roten Häuptlinge lassen es sich bei ihrem »Freiheitskampf« gut gehen.

Take sestradane skupine ujetnikov NOV in POJ prihajajo po komunističnih porazih na Dolenjskem in Notranjskem skoraj vsak dan v Ljubljano.

Zerlumpt und ausgehungert werden Ihre, in Gefangenschaft geratenen Opfer durch die Straßen von Laibach geführt.

115

Domobranski telefonisti pri izvrševanju svoje naporene službe

Nachrichten der slow. Landeswehr bei ihrem anstrengenden Dienst

1. Domobranski telefonisti in obveščevalci nosijo na ramenih posebna znamenja — prekrižane bliske. Tehnik pri pritrjevanju železnih klešč.
Die Nachrichtenmänner der slowenischen Landeswehr sind durch besondere Achselstücke gekennzeichnet, die zwei ineinander verschlungene Blitze zeigen. — Ein Nachrichtenmann beim Anlegen der Steigelsen.

2. Domobranec pleza s kleščami po brzojavnem drogu.
Mit Steigelsen klettert der Nachrichtenmann am Leitungsmast empor.
3. Pretrgana zveza bo kmalu v redu.
Fachmännisch wird die gestörte Leitung in Ordnung gebracht.
4. Telefonist pri aparatu. Zveza je vzpostavljena. Važna povelja, sporočila itd. lahko domobranci sedaj najhitreje izvršujejo.
Der Nachrichtenmann am Feldfernsprecher. Die Verbindung ist hergestellt. Wichtige Befehle, Meldungen usw. können nun schnellstens übermittelt werden.

»KJER SMO KRI PRELIVALI...«

Kjer koli jo prelivate, kjer koli potrjujete z njo sveto slovensko geslo naše borbe in našega boja za bodočnost slovenstva, njegovih simbolov in njegovih idealov, kjer koli po naši namučeni zemlji, od trpljenja razorani grudi, ustvarjate vi, slovenski domobranci, vi slovenski vojaki, slovenski fantje in možje, veliko in nepozabno legendo o junaštvu in moči slovenskega rodu in njegove krvi. Vi, bratje doberdobskih junakov, obnavljate kot oni, sveto daritev trdne volje Slovencev, ohraniti zvestobo in vdanost svetinjam, ki so našim očetom svetile skozi čas, svetinjam, ki so slovenskim domovom in slovenski zemlji dajale tisto blagoslovljeno in lepo obličje, pod katerim so v hudi uri in stiski molili njeni pošteni sinovi.

Ob dobri materi tisoč slovenskih src, ob njeni ljubezni in njeni od Boga podarjeni lepoti, so črpali veliki Slovenci svojih moči, da so jo v pesmi in besedi slavili, dajali otrokom, da jo vzljubijo iz globine srca, z vso zvestobo in z vsem ognjem, čuvati in braniti jo za ceno krvi in za ceno življenj.

Domovina...!

»Ti si kakor pesem...« pesem bratje, ki jo vi neustrašeni, vi hrabri in neupogljivi prepevate v svojih vrstah, je velika, globoka in vse objemajoča pesem vaših zvestih src, ki vedo in znajo ceniti matere domovine jedko bolečino, boli njenega krvavega pota, izdajstva in prevare nad njo! V vas, bratje, živi njena duša, vi ste njeni izbrani, poklicala vas je, da njeno dolgo povest, njeno dolgo zgodbo o trpljenju in radosti, solzah in smehu pripovedujete in ohranjate novim, vašim in našim otrokom, ki pridejo in blagoslovijo dni vaše borbe in vaših žrtev.

V dolgi molek svojih spominov seže človek nazaj, plahi in tipajoči prsti se ustavijo ob jagodi sončnega, mladega in svežega jutra, bratje velikonočnega jutra, svetle in praznične nedelje vstajenja Gospodovega. Bratje, če bi se imeli boriti samo za blagoslov praznikov, ki gredo skozi čas kot svete luči miru narodov in miru človekovega, če bi se imeli boriti samo za slovenske domače zimske večere, za kadila vonj ob božičnih dneh, bratje, bi bil naš boj več kot pošten in pravičen, ker bi se borili s tem za slovenski, domači duhovni obraz, bi se borili za toploto domačih ognjišč, za razpelo v kotu, za mir gospodarjevega doma, borili bi se za slovensko narodno lice, za obraz, po katerem nas spoznajo, spoznajo za narod, ki je zdrav v duši in srcu, ki ljubi svoje in spoštuje tuje. Toda naš boj ni samo sveta borba za blagor našega slovenskega doma, njegovega življenja in njegove bodočnosti, ni samo boj za red in zakone božje in človeške, za vero očetov, za izročila rodu, za zastavo, za zemljo, za simbole, običaje in tradicije, ne, naš boj je še več, je turjaška zaobljuba, je zvestoba tistim junakom, ki so sestradani in zasramovani pisali svoje poslednje srčne besede, svoja poslednja naročila, svoje pozdrave in želje na mrtve stene kočevskih zaporov, naš boj je vsebina molitve, ki so jo šepetali v zboru združeni jetniki — junaki, borci — vojaki, duhovniki in častniki, misleč in zaupajoč v one, ki bodo njih umrli klic s sten razbrali in ga oživili v svetem boju za narod in pokoj njih duš.

Vera naših slovenskih bratov iz Kočevja, vera trpinov iz noči Mozlja, je prižgala ognje, ki ne ugasnejo. To so velike plamenice, ki svetijo v temo zla, to so velike večne luči, ki ne odmro, večne svetle luči, ki jih hrani neusahljivo olje iz kelihov trpljenja našega človeka, ki jim daje znova in znova novih moči in nove toplote.

Vstali ste vi, borci, slovenski vojaki domobranci, vi, ki ste oporoka, testament padlih bratov, sinovi iste trpeče matere, vi ste nada naša, vera naša in moč naša, vi ste ogenj naših src, vi ste udarni kij slovenskega rodu, vi ste življenje umirajočemu in preganjanemu, vi bratje, ste ponos slovenskega naroda, ki vstaja v vas in z vami.

Vi ste dokaz svetu, da je v nas volja, da je v nas prepričanje, ki ni prazno in jalovo, da je v nas kri očetov, kri Gubcev, kmetov-svobodnjakov, ki so trpeli in umirali za zemljo in za domove.

Za zemljo in za domove je bil klic, ki je šel od vasi do vasi in od hiše do hiše, preko pogorišč in razvalin, in ta močan klic po življenju je dal vas, je našel v vaših mislih in vaših srcih odmev, je postajal močnejši in danes je njegov glas jek orožja in vzklikov zmage iz vaših prs.

Mi smo si svesti naše pravične stvari, mi smo si svesti zmage. Dobrega, mi verujemo, da je v našem udarnem jeklu moč Pravice, roka božja in volja naroda. Vi, slovenski vojaki v prvih vrstah pa ste dleto, ki bije v kreme težke borbe zlate črke. Crko za črko, borbo za borbo, še nekaj poslednjih napadov, še nekaj poslednjih premagovanj, trdnosti, srčnosti, vere ter zvestobe in beseda bo dopisana, bo dopolnjena in narod jo bo zapisal v zgodovine čas, da bodo brali pozni rodovi: »Zmaga.«

Sedlak Stanko.

»Terra nostra«

Ta nam dobro, že predobro znani vzklik je nedavno tega zopet zadonel po naši trpinčeni zemlji. »Monte nero — terra nostra« je zadonelo na Crnem vrhu, zadonelo kot bojni klic savojsko-mon-golskih napadalcev na postojanko Narodne straže. Kakor nenadno, dasi sluteno spoznanje je presunilo tedaj naše fante, jim dalo nove moči, da so vztrajali v svojem smrtnem boju do konca, da so žrtvovali tudi svoja življenja. Kajti ta klic jim je v vsej jasnosti dal občutiti zgodovinsko važnost njihovega boja, dal jim je spoznati njeno veličastnost, potrdil jih je znova v živem prepričanju, da so edini resnični branilci svoje zemlje in svojega naroda. Bolj kot kdaj koli prej se je ob tej priliki pokazalo, kdo je tisti, ki danes zares in edini s svojimi telesi brani našo domovino, kdo jo brani tudi pred večnim »terra nostra« z zahoda, kdo je nadaljevalec slovenske zgodovine in tradicije, kdo porok in edina nada slovenske bodočnosti.

Zmotil se je, kdor je mislil, da sme biti po 25. juliju oziroma 8. septembru 1943 naša čuječnost, naša skrb za primorsko zemljo kaj manjša, da bo tedaj konec borb in težav na naši zahodni meji. Zmotil se je zlasti tisti, ki je računal, da bo konec temu zato, ker je Italija prešla na stran Anglije, ki je »vendar naša zaveznica« in ki torej ne bo dopustila kršenja naših koristi. Kruto se je zmotil vsakdo, ki je bil takih misli, kajti položaj se ne le ni izboljšal, temveč nasprotno celo poostiril. Prišlo je do tega, česar se prej pet in dvajset let ni bilo treba bati, do dejstva, da naših primorskih rojakov ne raznaroduje več samo tujec, ampak da jih raznaroduje tujec in brat pod skupno rdečo zastavo, pod skupno peterokrako zvezdo. Zgodilo se je, kar se prej ni nikoli, da so premnogi primorski Slovenci sami postali orodje tuje politike v službi proti lastnemu narodu, da so danes oni hoté ali nehoté nosilci tujih interesov, predstraže savojskega imperia-lizma, ki nam zna jutri postati še nevarnejši. Kajti o tem, da je ravnanje savojskih tolpa na Primorskem ukazano iz Rima, ne more biti dvoma.

Slovenci smo zelo tenkočutni, kadar gre za pravico. Pri svoji šibkosti in maloštevilčnosti vsako krivico še tem težje občutimo. Leta 1941. smo mislili, da se borimo za svoje pravice, pa smo izgubili še to, kar smo imeli: svobodo. Tako imenovani »zavezniki« so nas opeharili z mamljivimi obljubami, katerih praznoto in neresnost pričanjamo šele danes v vsej strahoti spoznavati. Kajti eno jasno vidimo: da vsak izdajalec lahko preskoči na njihovo stran, da ga za vse, kar so mu in mu še bodo vzeli, odškodujejo s tem, da mu dajo proste roke na naš račun, da se z njim pogajajo za našo kožo. To kljub vsej krvi, ki smo jo po nepotrebnem prelili zaradi njih, kljub vsej nesreči, ki je zaradi njih padla na nas, ko bi bili, če jih ne bi poslušali, še lahko svobodni in bi 8. septembra 1943 kakor tudi ob drugih prilikah lahko spregovorili odločilno besedo. Zato čutimo dolžnost povedati v brk vsemu svetu: ako so Angloamerikanci v svoji računarski politiki tako elastični, da svoje dovčerajsnje nasprotnike danes uvrščajo oficijelno ali neoficijelno med svoje zaveznike, tedaj mi tega ne moremo storiti, temveč bomo kvečjemu zasovražili še tiste, ki so tega možni. Nam politika ne pomeni igračkanka s tujimi narodi, ne iskanja oporišč po svetu za čuvanje svojih gospodarskih in imperialnih koristi, temveč nam pomeni težki, pretežki boj za našo rodno grudo, za rodnega človeka.

A ne godi se tako samo nam Slovincem. Prav isto, le še morda v nekoliko hujši obliki doživljajo Srbi. Se včeraj so gle-

dali na svojih tleh Bolgare kot zasedbene čete, ki so čutile za svojo dolžnost Srbe čimbolj pokoriti in strahovati, danes prihajajo iste čete k njim kot »osvoboditelji«, kot sicer neoficijelni, a vendar dejanski zaveznik rdeče armade. Njihova umetno vcepljena mržnja, ki jo je včeraj še krotila prisotnost nemških čet, se lahko danes ob polnem blagoslovu Sovjetov neovirano razmahne. V Macedoniji danes kratko in malo vladajo v imenu drugega gospodarja kakor včeraj. In da pomirijo Angleže, ki zaradi svojih lastnih koristi čutijo to zgodovinsko ironijo, so pripravljene osnovati samostojno državo Macedonijo oziroma so jo baje že proglasile, seveda pod svojim varstvom, kar na stvari ne spremeni ničesar.

Iz teh primerov, ki se tičejo neposredno nas, tudi iz drugih, ki se dogajajo po vsej Evropi, lahko izvedemo zaključek: fronte se čistijo. Vedno bolj in bolj jasno se oblikujeta samo dve fronti: fronta dobrega proti fronti zla, fronta krščanske in nacionalne Evrope proti fronti komunizma. Nujnost obstoja samo dveh front se ne kaže samo v notranjosti vsakega posameznega naroda, temveč tudi v njihovih medsebojnih odnosih. Narodi se razporejajo na levo in desno. Kar je bilo slabega, pa se je slučajno ali kako drugače zataknilo in obstalo v protikomunističnem taboru, se sedaj samo od sebe odstranja in prehaja na drugo stran. Kar je bilo dobrega, je zaradi napačnih spoznanj ali nespametnega vodstva stopilo v svetovni požar na tisti strani, ki si jo je pozneje tudi Sovjetska zveza izvolila za svojo, se vedno bolj in bolj uvršča v fronto proti komunizmu. Mi sami smo tak primer: ne zaradi svojih, zaradi tujih koristi smo šli v boj proti Nemčiji, bili smo premagani in zasedeni, zadobili smo hude rane. Vendar, ko smo bili postavljeni kot narod pred vprašanje, ali s komuznimom ali proti njemu, smo se odločili za boj proti njemu, vedoč, da se bodo naše rane počasi že zacelile. Ločitev duhov gre tudi med narodi nezadržno svojo pot.

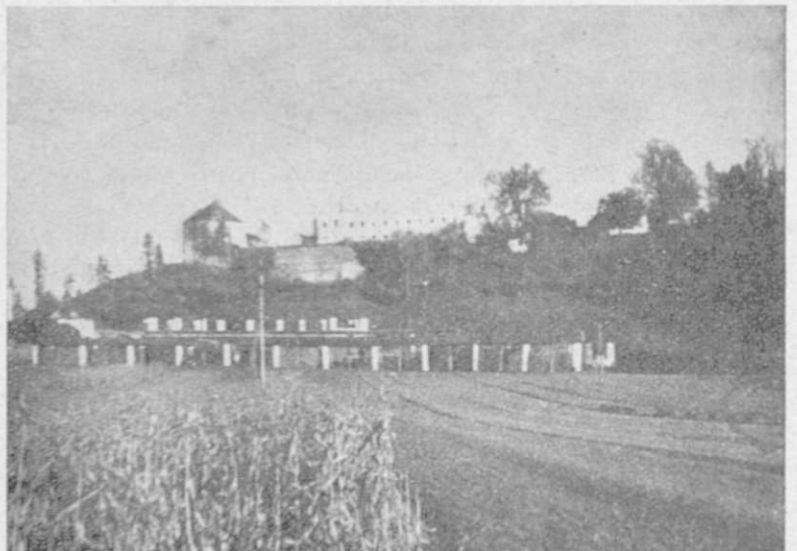
Kakor da bi jih pekla naša prisotnost na strani evropske fronte, so zato drug za drugim odpadali vsi tisti, ki so nam vedno več ali manj ogrožali narodni obstoj. In takoj so zopet padli po nas, v znamenju rdeče zvezde in v imenu »združenih narodov« so nas ožigosali kot izdajalce — oni »poštenjaki«. Mi si štejemo v čast, da nam ni treba biti na isti strani fronte s takimi »poštenjaki«, ki svojo besedo prodajo čez noč za judežve srebrnike. V našo fronto se vedno bolj vključujejo narodi, ki so preko trnja in trpljenja spoznali resnico, narodi, ki so na svoji lastni koži občutili boljševizem. Tudi ruski narod se vključuje, na eni strani po svojem generalu Vlasovu, na drugi strani po številnih uporniških skupinah, ki se zlasti v gozdovih Bele Rusije bore proti boljševizmu. In še od nekoga pričakujemo prej ali slej dokončno opredelitev; od Angležev. Ako nameravajo oni tudi za bodočnost še ohraniti svoj imperij, ako nočejo v zgodovini popolnoma zgubiti dobrega imena, tedaj je tudi zanje skoraj že poslednji čas, da vstopijo v skupnost evropskih narodov in doprinesejo svoj delež v borbi proti komunizmu. Ako tega nočejo, tem slabše zanje; med čredo izdajalcev pod vodstvom krvave Sovjetske zveze bodo prej ali slej prisiljeni, da tulijo z volkovi, da se dajo končno od njih tudi raztrgati.

Mi nečemo doživeti take usode, mi hočemo živeti, zato bomo do zadnjega vodili borbo proti komunizmu, tako domačemu kakor tujemu, pa tudi tistemu, ki že komaj čaka, da svoje kremplje zasadi v našo grudo in tako uresniči svoj davni sen »terra nostra«.

Vadnjal Ivo.

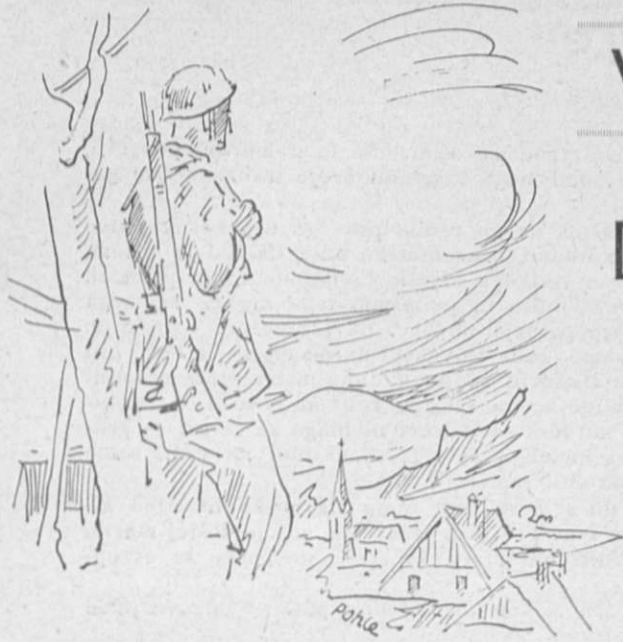
Del množice na ljudskem protikomunističnem zborovanju na Rakeku. Ein Teil der Teilnehmer bei der antikommunistischen Volksversammlung in Rakek.

Boštanjki grad, ki so ga komunisti kakor skoro vse zgodovinske graščine, zažgali v »osvobodilnem« boju. — Das Schloß Boštajn, das in Flammen aufging. So zerstört Komunisten bei ihrem sogenannten »Befreiungskampf« unsere geschichtlichen Bauten.

ZA VERO IN DOM

Prve slovenske besede, ki so mi bile dogodek, so bile besede za vero in dom.

Videl sem jih na temnosivih stenah kočevskih mrtvaških celic...

Ce se spomnim na Rusijo, sem tam slišal skoraj dnevno rusko besedo »ničevno«. Vsakdo, ki je bil v Rusiji, razume to besedo. Ta odgovarja na vse. Pomeni: »nič — za nič — vseeno — nepomembno.« Če si ga vprašal, zakaj pusti propadati svojo hišo, ti je odgovoril: »Ničevno. Je pač vseeno.«

Zakaj ne delaš? Zakaj gniješ v blatu? Zakaj ne držiš malo reda in čistoče? Odgovor: »Ničevno.« Zakaj? — Kaj misliš, zakaj živiš, zakaj se žrtvujejo tvoji sinovi v vojni? Odgovor: »Ničevno.« Življenje, vse se vrsti okoli besede »ničevno«.

Kako drugače zveni: »Za vero in dom je padel Vojska Jože, Seljak.« To je zadnja srčna izpoved Slovence, ki so ga komunisti ubili zaradi njegove zvestobe in domoljubja. To bi vedno in vedno morali ponavljati.

Se preden sem prišel v Kočevje, sem nekaj spoznal o slovenskem narodu.

Sprehajal sem se po ljubljanskih starih in novih ulicah. Gledal sem z gradu na mesto in dozdevalo se mi je, da vidim košček starega »Nürnberg«. Pri tem pogledu sem malce zasluhtil bogastvo zgodovine tega mesta, njegovo umetnost in tradicijo, bežno videl njegov razvoj in kulturo tega naroda, ki si je to mesto sezidalo.

Videl sem v mestu ljudi v uniformah, žene, dekleta in nisem mogel pri tem najti razločka med nami in njimi.

Življenje je tako kakor pri nas. Dekleta so lepo oblečena. Moški izgledajo negovani in kultivirani. Izložbe razodevajo ljubezen do kulture in k lepoti življenja. Po ulicah vidiš pridne ljudi, ki hitijo k delu. Najdeš izume dovršene narodne umetnosti. Knjigarne z bogatimi založbami knjig in lepo urejene kavarne, v katerih ti postrežejo z vsemi važnimi časopisi, pričajo o kulturi in duševnem razmahu Slovencev.

Tako približno je izgledala moja slika, ko sem prišel med Slovence. Videl sem, da so ljudje v svoji domovini. Njihovo glavno mesto sem smatral kakor neko nemško mesto, samo da sonce tukaj mnogo bolj prijetno sije kot v naši domovini.

Le jezik mi je bil spočetka tuj. Samo nekatere pozdrave sem ujel kakor »dober dan« in »zbogom«. Drugače mi je ta blagodoneči jezik šumel kakor nerazumljiva godba mimo mojih ušes.

Kako bi se človek tudi tega jezika naučil, ker vendar vsak Slovenec nemško govori in se potrudi svoje znanje proti Nemcem izkoristiti. Vedno sem pa videl, da so Slovenci, s katerimi sem imel opravka, zelo ljubeznivi in gostoljubni in nikdar nisem imel občutka, da bi bil v tuji deželi.

Stoječ v mrtvaški celici v kočevskem gradu v prostoru trpljenja in usode slovenskega naroda, mi je tudi njegov jezik zavnel na uho.

Besede »vera in dom« so mi postale nepozabne. Dozdevalo se mi je, da je to najvažnejše v slovenskem jeziku. Videl sem pred seboj mladega fanta, ki je za slovo v trdo steno zapraskal te pomembne besede in ki je potem v znamenju teh žrtvoval svoje mlado življenje. Mladenič, ki si je izmed vseh osem in tridesetih v celicah zaprtih mučencev rešil svoje življenje, mi je vse te

žalostne prizore pripovedoval z nepozabno trepetajočim glasom. In kadar bom besede »vera in dom« čital ali slišal, vedno mi bodo pred očmi vstajali prizori kočevskih celic in njenih mučenicov — onih mladih ljudi, ki so za vero, zvestobo in domovino žrtvovali svoje mlado življenje.

Imamo besede, ki so tako rekoč temeljni zvoki v bistvu enega naroda in tako sem ravno v teh dveh besedah našel ključ do Slovencev.

»Vera in dom«, to so bile besede, ki so navduševale te može in ki tudi danes izpodbujejo naše domobrance. S temi besedami sem začel v notranjost slovenskega naroda drugače gledati kakor do tedaj.

Se tisti večer sem doživel pogreb nekega domobranca. Padel je kot junak v boju s partizani. Bil je eden najboljših. Cela vrsta poznanih kmečkih ljudi ga je spremljala k zadnjemu počitku.

Nosili so ga domobranci mimo starih, z vinsko trto okrašenih kmečkih hiš. Večerno sonce je pošiljalo svoje zadnje žarke temu žalostnemu sprevodu.

»Dom« — sem si mislil. To je tisti dom, za katerega se je žrtvoval.

Njegovi prijatelji in tovariši so mu pri odprtem grobu zapeli ganljivo žalostinko. Prvič sem tukaj slišal soglasje slovenskih pesmi. Tudi tisti, ki jezika ne razumejo, so obstali ob teh melodijah. Vse, kar sem tu videl in doživel, grobna tišina, petje, povešene zastave, polaganje vencev in cvetja, vse to me je spominjalo na običaje v moji domovini. Tudi tam ne bi bilo lepše in ginljivejše kakor tukaj.

V slovo rajnkemu je njegov najboljši prijatelj izpregovoril nekaj besed. Zopet sem slišal v govoru besedo »vera«, zaradi katere je padel v službi za domovino ta junak v boju proti komunistom. Ti nimajo ne vere, ne kulture in ne zvestobe. Razumel sem govor. Samo ti dve besedi — in razumel sem. Občutil sem, kaj je za slovenski narod domovina, kaj so njegovi običaji, njegov dom in njegova kultura. Videl sem, kako se s polnim srcem oklepajo teh besed in kako skupno branijo svoje svetinje proti sovražniku, ki jim jih hoče ugrabiti.

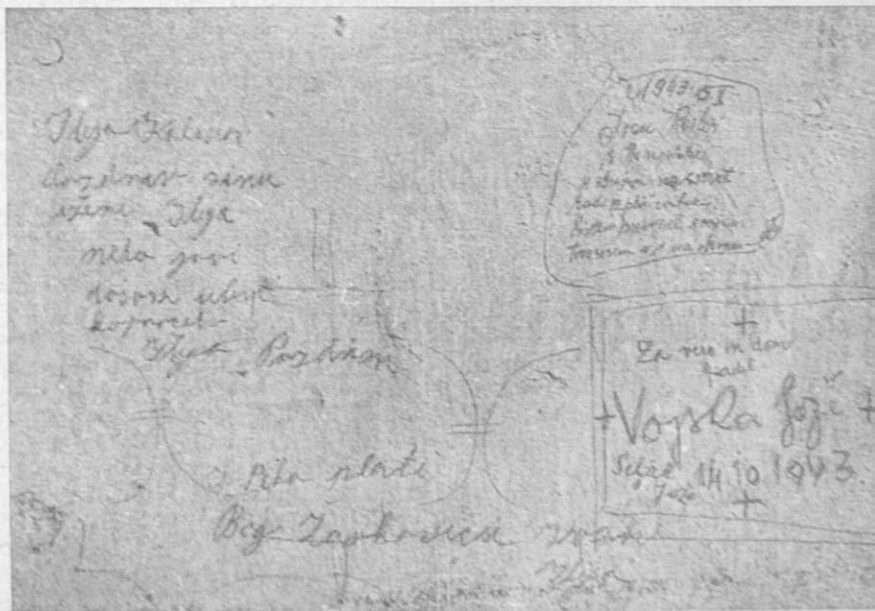
Domobranci sem poznal že poprej. V različnih pohodih sem bil z njimi. Videl sem, kako potrpežljivo prenašajo vse težave, ki jih boj zahteva. Videl sem, kako strumno in odločno so se bojevali proti banditom, ki jim ogrožajo njihovo domovino. Sedaj sem razumel še bolje te junake, ki so tako preprosti, ki tako lepo pojejo, ki poznajo prijateljstvo, ki so radi odkriti in veseli, ki se pa tudi srdito bore proti boljševikom, ki jim ogrožajo njihovo kulturo in dom.

Ravno takšen občutek sem imel ob srečanju s slovenskimi ženami, ki so s cvetjem obsule v Ribnici sto devetnajst komunističnih žrtev. Na črnih trakovih, ki so bili pritrenjeni na vence, sem povsod bral besedo »Slava«. V poslovilnih govorih so bile spet besede: »Vera, Bog, narod, slava in domovina.«

Vse to spominja na mojo domovino. Tukaj ne dobiš in ne vidiš tiste razjedajoče zbadljivosti in cinizma zahodnih anglo-ameriških narodov, ki imajo samo lepe besede, globine čustva pa ne. Tudi tu ne vidiš azijske podivjanosti in ne slišiš vedno in vedno ruske besede »ničevno«. Ne! Tukaj je vera v srcu tista globina čustva, tisto veselje življenja, tista zvestoba in ljubezen do domovine, ki je slika nemškega prostranstva. Tukaj veje isti zrak kakor v nemški domovini. Ne moreš govoriti ne o zahodu ne o vzhodu, ampak o evropski sredini, ki je vez človeške kulture.

Globina srca in domoljubje določajo obraz slovenskega naroda in ga s tem postavljajo na stran Nemčije proti vsem sovražnikom kulture, proti boljševizmu, amerikanizmu za kulturo in zvestobo — »za vero in dom«.

Nemški vojni poročevalec W. Schulz

SLOVENSKO DOMOBRANSTVO

narodno gibanje

Vsak narod na tem svetu ima svojo dušo in svojo, samo iz njega izvirajočo in samo njemu ustrezajočo miselnost. Svet je kakor neskončno bogat vrt, v katerem so narodi vsaka drugače cvetoča cvetlica, ki zahteva za svojo rast in uspevanje čisto sebi lastne okoliščine: svojo zemljo, manj ali več sonca in sence, toliko in toliko mokrote, tako in tako nego itd. Osnovni pogoji so za vse isti, toda ne boste dobili vrtnarja, ki bi z vsem enako ravnal! Tako je Stvarnik odredil in ni ga človeka, ki bi to mogel spremeniti. Če nam je prav ali neprav: sleherni narod si mora sam najti svoj sebi ustrezajoči sistem in ureditev!

Mnogi in premnogi narodi so se v zadnjih sto petdesetih letih pregrešili zoper to osnovno načelo. Pod vplivom židovstva so sprejeli na lažni misli zgrajeni sistem liberalne demokracije z njenimi političnimi strankami, ki je trdil, da je edini za ves svet odrešilni. Kot šablono so ga vzeli in prenesli na svoje bujno telo, ki je začelo pod vplivom razkrajajočih strupov bolehati. Kajti svetovni Žid je ravno hotel razkrajanje, želel je bolna narodna telesa, da bi mogel zanetiti svojo svetovno revolucijo in si pridobiti nadoblast nad vsemi narodi.

Tudi naš mali slovenski narod si je nataknil židovska očala in začel željno vsrkavati tuje strupe: materializem na vseh poljih življenja, politične stranke z raznimi spori in korupcijo, kapitalizem, ki je delal iz brata sovražnika, in vse, kar je s temi otroki židovstva v zvezi. Na teh ranah pa se je vgnezdil in bohotno razvijal rdeči sovrag — komunizem. Da, vzrok je moral roditi posledice! Materialistična demokracija in kapitalizem sta nujno dala — prav tako materialistični komunizem.

Danes bolehamo za boleznijo, ki smo jo zaslužili. Nobena zgrešena pot ne ostane brez kazni! Prej ali slej mora priti do tega. Toda gorje narodu, ki greha noče spoznati, se noče skesati in napraviti sklepa, da bo šel v bodoče po svoji pravi narodni poti!

Slovenci smo pokazali dovolj bistroumnosti in šli zadosti globoko, da smo spoznali greh in vzroke. Od tod tudi vsa udarna sila naše borbe proti komunizmu. Od tod pa tudi naš odločen sklep, da nočemo več nazaj v stare napake, da hočemo edino po pravi slovenski poti v srečnejšo bodočnost!

Katera pa je ta slovenska narodna pot? — vprašujejo mnogi.

Kdo je njen nosilec? — dodajajo drugi.

Od kod vedo, da je res pravilna in da ni zopet zgrešena? — se oglašajo tretji.

Da odgovorimo! Najprej zanikalno.

To, najprej, ni in ne more biti komunistična pot. Slovenski narod v vsej svoji zgodovini nima niti sence kakršnega koli komunizma. Vsá njegova slava in bogastvo je zraslo na komunizmu čisto nasprotnih osnovah. In tudi danes nosilci komunističnih tolp in večina članov niso Slovenci, temveč naše zemlje in njenih lepota lačni tujci. Kolikor je med njimi slovenske krvi, je zapeljana in si želi čimprejšnjo ločitve od »osvoboditeljev«. Slovenska cvetlica ni za komunizem in tudi nikoli ne bo!

Slovenska narodna pot, dalje, ne more biti liberalno demokratska s svojimi hčerkami-političnimi strankami. Vse bistvo našega naroda se protivi temu sistemu in naše osnove so čisto druge. Demokracija pozna suhe številke in mehanizem razdirajočih strank z vso strupeno mržnjo, — naši praocetje pa so poznali bogato dinamiko življenja in zadržano-plemensko organizacijo, bogato ljubezni do vsega, kar je bilo slovensko. Oni niso diskutirali o osnovnih življenjskih zahtevah svojega naroda, — temveč so na osnovi starih izročil delali in ustvarjali.

Naša pot, še dalje, ne more biti pot brezplodnega glasovanja in prepiranja, pot neodgovornosti in neupoštevanja avtoritete. Osnovna celica našega narodnega telesa — družina in dom ne poznata glasovanja enakih, temveč gospodarja, ki suvereno odloča in čuva korist rodu iz kolena v koleno. Zato pa je tudi polno odgovoren pred Bogom, narodom in svojo vestjo in le tako more imeti potrebno avtoriteto. V pravi slovenski hiši ni debate in sentimentalnosti! Tam se dela, dela trdo od mraka do večera, odloča pa samo eden — gospodar! To je slovensko načelo vodstva, ne pa demokratskega glasovanja in odborov. Na njem je narod rasel in se dvigal, na demokratskem pa je začel propadati.

Slovenska pot, naprej, ne more biti za kapitalistični gospodarski sistem. Slovenec ni poznal kapitalista-egoista, ki služi samo enemu — denarju in preko njega Židu. Vse, kar je naš praocet delal, je bilo v najtesnejši zvezi z našo zemljo, vse na visoko etičnih zakonih. Naša vas s svojo staro zadržano ureditvijo, naša obrt in stara, poštena slovenska trgovina — so bili nekaj čisto drugega kot današnji kapitalizem. Ne govorim o oblikah, o osno-

vah in bistvu razgovorjam! Te osnove se nam morajo povrniti, kajti le na njih si bomo mogli izgraditi svoje lastno močno gospodarstvo!

In naša pot, končno, ne bo rodila pravega uspeha, če bomo doslovno prenašali narodni socializem na naša tla. To je sistem, ki je porojen iz duše velikega nemškega naroda in je pokazal, da popolnoma ustreza duhu in potrebam tega našega močnega soseda. Je, dalje, najpopolnejši odgovor na vsa pereča vprašanja, ki tarejo tudi nas same. Toda slovenski narod mora (če hoče biti narod) sam iz sebe iznedriti svojemu duhu ustrezajoči narodni socializem — zgledujoč se na svojem velikem sosedu in zaščitniku. Kajti nemški narodni socializem ni blago za izvoz! — pravilno trdijo njegovi ideologi. Zato moramo tudi mi vzeti samo vzorec — vsebino pa dati sami.

Naša narodna duša mora dati sama slovensko narodno gibanje! Dati ga mora v nasprotju z vsem, kar nas je doslej morilo in razdvajalo. Povrniti nas mora na stara slovenska in evropska pota!

Glejte, to je naša slovenska narodna pot! — odgovarjamo tistim, ki nas vprašujejo.

In slovensko domobranstvo je njen nosilec! — vračamo tem drugim. V času najtežje preizkušnje se je rodil zdravnik, da izvrši težko operacijo. Ne samo to prvo, vidno komunistično! Mnogo več zahteva zgodovina od njega: odstraniti mora tudi vzroke. Ves plevel materialistične liberalne demokracije in kapitalizma bo izruval.

Dve vrsti revolucij imamo: rušilne in gradilne. Prve, to so revolucije krvi, ognja, ruševin in mrznje! Spreminjajo samo obliko, medtem ko duh ostaja isti: iz materialistične demokracije v materialistični komunizem. Ali: iz ene židovsko-masonske krinke v drugo — rdečo!

Druge, to so revolucije duha in potem šele oblik. Te spreminjajo bistvo, duha in dušo, dajejo novo idejo in nov evangelij, ki naj prinese sam iz sebe, iz svoje globine našemu narodu novi čas in novo bodočnost! To so revolucije grajenja in ustvarjanja. Iz njih veje navdušenje in ljubezen do vsega, kar je res staro, pravo, narodno.

Naša revolucija je ta druga. Njen dosilec, slovensko domobranstvo, je činitelj, ki bo dajal jutri iz sebe vse duhovne osnove našega bodočega življenja, novega ustvarjanja na starih in dobrih slovenskih temeljih.

Teh klincev pradavnih časov domobranstvo ni čulo z ušesi in z razumom, — temveč jih je dojelo s svojim čistim srcem. Začutilo je bitje tistih naših slavni generacij, ki niso brezplodno tanzirale in blebetale ter se oprezno obirale, temveč brez premisleka pograbile za orodje ali orožje, kadar je bilo treba. Samo tako smo mogli ostati na tej izredno »vetrovni« ali krasni zemlji.

Slovensko domobranstvo se je pokazalo dostojno vseh teh mož in junakov — zato mu pripada bodočnost in po krvavi borbi danes pravica do odločilne besede jutri!

Ali smo na pravilni poti in kako vemo? — dvomite. Kaj mislite, da smo našte gledanje stresli iz rokava? Da je naša pot avantura, ali rezultat slučajnosti? Ne, temeljito smo se ozrli okoli sebe pa se nagnili nad svoj narod, prisluhnili njegovemu bitju in tako našli skrito ono, kar smo iskali. Zato vemo in čutimo, da smo na pravi poti!

Na naši strani je tudi resnica. In kjer je resnica, je tudi pravilnost in moč pa — uspehi! Domobransko gibanje ima vse to v polni meri. Od zmage do zmage korakajo naši bataljoni in čete, iz kraja v kraj preganja meč resnice narodne odpadnike. Ali ni to najboljši dokaz pravilnosti naše poti in njene upravičenosti?

Zato je slovenski domobranec globoko prepričan, da je na pravi poti. In nihče ga ne more v tej veri omajati! Niso ga mogli vsi tisti omahljivci in dvomljivci prvih mesecev, — ko so eni čakali nalog svojih strankarskih štabov, a drugi hoteli videti najprej uspehe. Te vere domobranstvu niso mogli odvzeti vsi strašni napori komunističnega nasprotnika, ko je do danes poizkusil nešteto metod, da ga razkroji. Našo vojsko so pustili trdno vsi močiči pozivi in grožnje današnjega londonskega radia, govornice preko raznih Furlanov, Kuharjev in drugih.

Ne more razumeti tega tisti, ki opoja nove ideje ni vdihnil s polnimi prsi. Mnogi so prepričani, da so vse doumeli. Mnogi celo govore in pišejo o tem...

Toda bistvo domobranstva, njegovo seme — duh in klico — ideologijo more razumeti samo novi človek in novi Slovenec! In

120
samo takšen bo tudi vedel, kaj hočem povedati, ko pišem: slovensko domobranstvo — narodno gibanje. Ko hočem, da iz semena in klice zraste vsa rastlina s cvetjem in plodom! Rastlina, ki bo slovenskemu narodu vrnila njegovo staro moč, ponos in enotnost.

Zato pazite vsi tisti:

...ki domobranstvo napadate ali se z njim ne skladate: pogazila vas bo njegova vera in gradilno navdušenje, da boste razvejani kot plevel!

...ki domobranstvo smatrate samo kot danes potrebno zlo: v težkih in najusodnejših časih se porajajo večno potrebna in najboljša orodja narodove usode!

...ki mislite, da je dosti, če domobranec nosi samo uniformo in puško, se dobro bojuje, drugo pa ga naj ne briga: nobena armada, najmanj pa vojska gradilne revolucije ne sme biti brez ideje in ideologije! Samo dosledna, v srce in dušo slehernika sprejeta in na vsa polja narodove dejavnosti razgrajena ideologija, nazor, ki bo dal svoj odgovor na sleherno vprašanje, bo mogla dovršiti današnjo in dokončati jutrišnjo borbo!

...ki menite, da sta nazor in ideologija podana in izgrajena z nekaj demagoškimi gesli: to je tkivo, ki sega prav povsod, in tega je treba ne samo študirati in poznati ter sprejeti v celoti, temveč ga je treba doživljati s slehernim živcem. To je popolno nasprotje sedanjega »modernega« časa, ki vzame vsako stvar in tudi svetovni nazor samo površno, hoteč odpraviti z nekaj gesli. Dobro vemo, da se za tem skriva ali plitkost ali neiskrenost! Oboje je greh nad novim narodnim gibanjem!

In pazite vsi tisti tisoči in tisoči vas, domobranci in junaki, ki ste sol in luč našega naroda, da vam vsi zgoraj naštetih ne načno naših in vaših vrst. Dobro vemo, da jih uničiti ne morejo — premočne in presilne so, kot granitna stena. Toda nagrizajo jih lahko. Zato vrzite svojo sol tudi drugim, posvetite z lučjo v temo našega naroda, kjer še vlada, da bodo vsi luči željni mogli videti, kje je izvor vstajenja in blagostanja! Ni treba mnogo soli, in majhna sveča razsvetli tudi najhujšo temo, — če jo dovolj visoko dvignemo...

To luč dviga danes naš prvoborec in oče, naš Prezident in naš general, bratje domobranci. Dviga luč svetlo, ki jo je hranil leta in leta, da bi v času najdebelejše teme svetila dovolj jasno. General Rupnik nam je izvor in voditelj našega domobranskega

Prezident general Rupnik pri delu. — Präsident, General Rupnik am Arbeitstisch.

narodnega gibanja, učitelj in gospodar obenem. Učitelj, ker se iz njega učimo spoznavati pravi svetovni nazor in našo novo, nacionalno in socialno ideologijo, antikomunistično, antidemokratsko, antikapitalistično (ker je vsa ta vedno in edino židovska!), — zato pa organsko-stanovsko, združeno, načrtno gospodarsko, ideologijo gospodarja na nebu, v državi in v hiši (kajti ta ideologija je bila in ostane vedno slovenska!). Gospodar pa, ker se je edini v teh težkih časih dvignil, da prevzame krmilo narodnega broda v svoje sicer že izmučene, toda odločne in krepke roke.

Z globoko vero v pravilnost naše poti, z največjim zaupanjem v Učitelja in Gospodarja — našega Prezidenta in generala, bratje domobranci v uniformi in civilu, fronta borbe in fronta dela, ustvarjajmo po poti gradilnega navdušenja novo domobransko narodno gibanje z geslom: Bog — narod — domovina!

in bojnim klicem: Naprej v zmago!

Cergol Dore.

Komunistične čačke na hiši nekega terenca so domobranci prekrili s svojimi lepimi bojnimi gesli. Kommunistische Kritzereien auf den Wänden eines Banditenheims wurden von Landeswehrmännern mit Kampf-Wahl-sprüchen überschrieben.

Bivši pripadnik »NOV« po prijavi SLD v spomin na grenke ure v »POJ«.

Ein ehemaliger »NOV« Angehöriger nach dem Übertaufen zu der Landeswehr.

Obračuni z VDV

Nad VDV gremol

Nad VDV, v kateri se zbirajo stari rablji »narodne osvobodilne vojske« in »partizanskih odredov«. Iz brigad se rekrutirajo najzagrizenejši partijci, najkryvolonejši rablji in se zbirajo v »vojsko državne varnosti«. Mobilizirancem v brigadah dajejo v roke zarjavele italijanske puške, a sami pobirajo s seboj najboljše orožje. Mobilizirane raje vendar ni škoda. Škoda je starih partijcev. Ako ti izginejo v večnih hajkah s strani domobrantskih bojnih skupin, kdo bo vladal, kdo bo spraval v življenje boljše življenje v Sloveniji. Svojih najboljših vendar ne morejo in ne smejo kar tjavendan žrtvovati.

Zato se zbirajo v bataljone VDV in se vlačijo po varnejših predelih in živijo na račun ljudstva. Ljudstvo jim je povsem prepuščeno. Mirno mu plenijo premoženje. Sedaj na zimo bo morala vsaka hiša obleči po vrhu vsega še po enega partizana. — Kje bodo ubogi ljudje vzeli? Otroci so bosí in nagi, bolni in lačni. Sedaj hočejo tem trpinčenim otrokom vzeti in požreti še zadnje drobtinice.

To ni še vse. Ker nimajo drugega dela, prirejajo mitinge in veselice. Izživljajo se v sumničanju, zasliševanju in ubijanju najnedolžnejših ljudi, ki se ne morejo nikamor ganiti.

Nekatere oddaljene vasi, ki dalj časa niso bile pod nadzorstvom domobrantskih čet, so bile prave rdeče mučilnice. Znova in znova je pribežal kak begunec iz tistih krajev in pripovedoval strašne stvari. Čas za obračun »z vojsko državne varnosti« je zrel.

Dne 8. oktobra 1944 smo odrinili iz Kočevja na boj.

Iz tistega Kočevja, ki bo ostalo zapisano v zgodovini slovenskega naroda kot ena strašnih postaj njegove Kalvarije. Na vsakem koraku opazimo kak spomin na krvavo komunistično pravico. Vsak dan hodimo kočevski domobranci mimo razvalin gradu, v katerem so v strašnih ječah trpeli naši junaki. Razvaline v Kočevju nas vsak dan spominjajo tudi na strašni boj peščice slovenskih junakov s komunistično zverjo. Na njih si je takrat zalomila svoje strupene zobe. Udarci slovenskih pesti so ukrotili njeno steklino in od takrat nima več sreče.

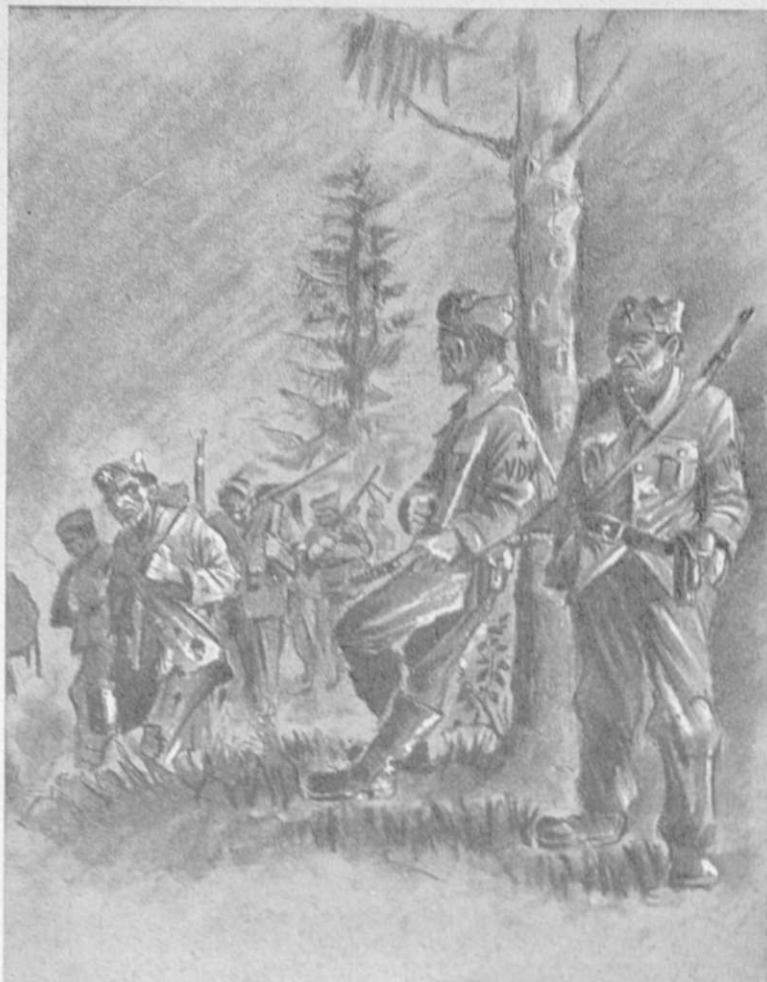
Vsak dan hodimo po teh zgodovinskih tleh in zorimo v prave borce za svoj narod. V naših srcih je globoka želja, da ga rešimo pred rdečo kugo.

Jutro nas je dobilo v Dolenji vasi. Ribniška dolina je drugačna. Ribniška dolina je spremenila. Dasi so imeli OF-arji tukaj vedno večino ljudstva proti sebi, vendar je bila zanjo še peščica zasleplencev. Danes je tudi ta manjšina spoznala. Komunisti sami so ji odprli oči s svojimi dejanji.

Oči jim je odprl Jelendol, skozi katerega smo šli v lepem jesenskem dopoldnevu. Vsak od nas je mislil na nedavno izkopane mučenike. Vsak se je živo spomnil procesije voz z lesenimi krstami.

»Zato smo domobranci!« če še kdo kaj sprašuje.

Molče smo stopali skozi tihe smrekove gozdove in po goličavah skozi Grčarice. Grčarice so zelo razdejjane. Od tod drž

ena pot na Glažuto pod Lepo Gorico, a druga skozi Gotenico proti Kočevski Reki.

Krenili smo proti Gotenici. Deset minut od Grčaric nam je prišel naproti znan terenec s titovko in brzostrelko. Srečal se je s tremi domobranci, ki so šli za izvidnico lepo za robom ceste. Ko jih je zagledal, je snel brzostrelko z rame in hotel streljati. Vodja izvidnice je bil urnejši. S strelom iz svoje brzostrelke je izbil zločincu orožje iz rok. Ta se je okrenil in se pogнал z dolgimi skoki v grmovje. Rešiti se je hotel v gozd. Toda ni imel sreče. Zapletel se je med trnje in običal.

Iz Gotenice smo odšli proti zahodu, v hribe. Na obeh straneh poti so nepregledni in neprehodni gozdovi. Tu vidiš samo globoko, temno zelenje visokih smrek in nad njimi kos neba. Tla so kamenita, razdrapana. Vrtače in razpoke, kraško zlebičje in skalovje. Studenci so redki. Ves dan smo hodili po takem svetu in se prebijali skozi goste grmovje. Marsikdaj me je opraskala trnova veja ali mi je noga običala v ozki razpoki v izjednem skalovju. Fantje so molče nosili strojnice in zabožčke s strelivom. Nihče ni hotel govoriti. Bilo je dano povelje: »Stroga tišina!«

Ura je šla že na poldan. Poveljnik naše skupine je ukazal kratek odmor. Posedli smo ob poti in pokadili vsak svojo cigareto. Potem pa zopet naprej. Pod noč smo prišli v bližino vasi Grabna. Oprezno se je izvidnica bližala vasi.

»Stoj!« Izvidnica je obstala.

»Kdo je?« se je oglasil komunistični stražar.

Domobranec iz Ribnice je stopil naprej. »Tovariš, mi smo Gubčeva brigada...«

»Mi smo vojska državne varnosti Slovenije, prva brigada...«

Zanimivi pogovor se je zataknil.

Po kratkem molku je komunistični stražar vprašal za parolo. Sedaj ni bilo več časa. Skočili smo naprej.

Stražar je izgubil glavo. Isto so doživeli njegovi tovariši; ki so se mudili v hiši. Drago smo zavzeli v naskoku. Del brigade VDV je odnesel pete v gozd. Pustiti so morali pisarno z arhivom in več tovorov »zelja«. Tako imenujemo mi domobranci komunistične brošure, letake in lističe... Druga beseda, ki je zelo v rabi pri nas za te stvari, je »solata«.

Uredili smo se za prenočevanje. Vsak vod je oddelil eno desetino za stražo. Drugi so lahko mirno počivali.

V zgodnjem jutru smo krenili naprej. Ob imenih: Novi kot, Milanov vrh, Prezid, Travnik, Srednja vas in Segova vas mi zadoni na ušesa zmagoviti »hura!« naših fantov, ki so preganjali »vojsko državne varnosti« skozi vse te vasi. VDV je bežala. Bežala je vojska državne varnosti Slovenije! Bežala je vojska samih starih partijcev in roparjev — strokovnjakov.

Bežali so ob prvem strelu, strahopetno so metali brzostrelke proč, komaj so začutili domobrance za seboj.

Izbrana tolovajska vojska se ni mogla nikjer temeljito upreti. Domobranci iz Kočevja so prezračili najskritejše koticke med Notranjsko in Kočevsko. Našteli so osem in petdeset pobitih članov roparskih tolp, ki ne bodo več strašili po samotnih slovenskih vaseh.

Mejač Branko.

Jeruc Dimitrije:

Moja pot

Poglej to pot,
ki vodi na goro,
in na gori hram,
sezidan iz lobanj.

Kamna ni,
samo kosti,
tako hoče Bog,
da hodim
po krvavih solzah,
belih kosteh
onih, ki so padli pred menoj.

Ne brani mi,
sestra draga,
te poti,
tvoja beseda blaga
me boli.

Le sveče mi prižgi
za tih pokoj,
tvoj brat odšel je
in padel bo nocoj.

Sušteršič Mirko:

Izgnana mati

Opolnoči odšla si z doma.
Mrtvo korak ti trepeta,
srce prepolno je solza,
krvavi srp na nebu roma.

Bridko se beli trda cesta.
Kri teče iz odrlih nog.
Raztrgal ti je dušo jok
otrok, ki s tabo v temo gresta.

Plameni rdeči pogoltnili
na gričku mirni, tihi dom...
Od krogle ubitega moža
so v plitvo jamo zagnili.

Se križ stoji razbit ob poti,
odrgane so mu roke.
Ves nem Njegov obraz te zre.
Vsa nema jokaš se v samoti.

Ignotus:

Domobranski pohod 1944

Za dom in rod! Naprej zastava slave,
tja, kjer v gorah se sveti nova zarja!
Na svojih rodnih tleh ponosne glave
mi bomo trdno stali sred viharja.

Te zemlje svete, ki je samo naša,
nikomur na tem svetu mi ne damo.
Preklet naj bo, kdor v uri tej odlaša
na pot stopiti, koder mi vihramo!

Naprej, naprej, čeprav je strma cesta,
ki nas za soncem vodi skoz daljave.
Nam puška v roki bo družica zvesta
za lepše dni te naše očetnjave.

In kdor mordà na svoji poti pade,
omahne naj z besedo samo eno:
Tovariši, strnimo vrste mlade
za to slovensko zemljico ljubljeno!

Kdor pa poziva našega ne sliši,
preklet naj bo, ker mrtev je kol kamen.
Mi bomo gospodarji v svoji hiši
te dni in za vse večne čase, amen!

Vinko Žitnik

Naša koračnica

Stopimo, bratje, v bojne roje,
hitimo domu na branik,
branimo njive, cerkve svoje,

zlomimo vzpon prevratnih klik,
zdrobimo zla, laži okove,
rešimo rdečih se verig;

pahnimo v prah teh dni bogove,
zaprimo tok krvi, gorjá,
vrnimo srečo, mir v domove,

bodimo enega duhá,
uprimo svoj pogled v višavo,
vrzimo sonce v mrak svetá;

utrimo pot v prihodnost pravo,
ljubimo rodno prst nad vsé,
živimo kot pradedje zdravo,

bedimo v čistih src ostrogu,
sežgimo z lučjo moč temé;
zatrimo v kali silo slé,

sklenimo roke v bojnem krogu,
borimo se za lepši svet,
sprostimo svoje sile v Bogu —

zgradimo v Bogu novi red!

Pomenek s položaja

V bolnišnico so pripeljali nove ranjence. V predzadnji sobi je spet oživel. Težko in laže ranjeni leže na svežih, belih posteljah, drug poleg drugega. Sreča in mir vladata tu. Kakšno nasprotje od življenja v četi in celo na položajih! Zrak tukaj je nasičen po kafri in lizolu; prav za prav sam ne veš po čem. Po zdravilih in razkužilih. To daje bolnišnici ob prvem vtisu pečat neke uradnosti in odvrtnosti. Vendar se človek počneje vživati in kar nič ne občuti tistih značilnih vonjav. Dobro, da je to, sicer bi ranjenci težko prenašali predihani zrak in neprijetne vonje majhnih in velikih ran, kadar jih čistijo in preobvezujejo.

Sobe so velike, bele, z železnimi posteljami in črnimi tablicami za njimi; na njih je napisano bolnikovo ime in »diagnoza«. To so rane, ki jih ima bolnik. Čim več jih ima, toliko bolj je popisana tablica.

Včasih kdo izmed ranjencev-domobrancev zastoka. Sicer tiho, da bi slišali brnenje muhe, ki kdaj spreleti po sobi. Skozi velika okna je videti orumenela drevesa in krizanteme na vrtu. Jesensko sonce sije zunaj, svetli žarki prodirajo v sobo in rišejo na belih rjuhah zlate maroge. Ranjenci mirno leže; nekateri čitajo knjige.

V kotu se začne pogovor.

»Fant, bodi brez skrbi. Reci hvala Bogu, da te je tako srečno zadelo. Meni se zdi, da se boš ti prvi poslovil od nas. Toda na življenje, kakor ga slutim zaradi zdravnikove zaskrbljenosti, se požvižgam. Bolje, da me takoj pošljejo na položaj, saj vem, zakaj bom moral...«

Podnarednik se je oprl na lehti in skrčil nogo. Potem si je spodvil blazino in vzel škatlo s cigaretami. Udarjajoč s cigareto ob škatlo je govoril.

»Vidiš, samo to je nekaj vredno, da človek ve, zakaj je ranjen, zakaj bo umrl, če bo treba...«

Molk. — Potem so se odprla vrata. Vstopila je sestra.

»Hej, čuješ, kje si bil ti ranjen?« se je mešal domobranec na nasprotni postelji, ko je odložil knjigo.

»Na nogi...«

»Viš ga! — To vem sam, saj te vsak dan preobvezujejo. Mislim — v borbi, kje?«

»A-a. Pred Žužemberkom.« — »Oni teden,« je še popravlil. »Žužemberk?... Neprenehoma poslušam o Žužemberku...«

»Nas je tu več, ki smo bili tam ranjeni...«

»Da! Že dve leti nosim puško strojnico po Notranjskem. — Ti si iz prve skupine?«

»Že od pomladi. Nič koliko pohodov sem dal okrog, ne da bi se me prijelo kaj svinca. Sedaj pa... No, saj je bilo pa tudi hudo, da malo takega...«

Domobranec na sosednji postelji, ki je bil ranjen prav tam, se je nekoliko dvignil in podprl glavo.

»Ne toliko za nas kakor za komuniste. Če primerjamo številke naših izgub in njihovih... tri proti dva in osemdeset, če ranjencev sploh ne primerjamo.«

»Vem, vendar je bilo hudo. Od hudiča so se upirali. Jaz sem jo dobil že v Valični vasi, koj v začetku... Kje si bil pa ti?«

»Pri šestnajsti na Rebri...«

Domobranec z Notranjskega, najbrž iz Rupnikove skupine je radoveden. »Povej, kako je bilo. Tako rad poslušam. Na Dolenjskem imate vedno kaj posebnega...«

Fant z ranjeno nogo se je odkašljal in začel pripovedovati.

»Skoraj bo dve leti, ko sem moral prijeti za orožje. Tedaj so bili še Italijani. Potlej sem bil prav povsod, le Turjaka nisem doživel... A takega, kot je bilo oni dan v Suhi Krajini, menda ne pomnim. Boj od osmih zjutraj do večernega mraka...«

»Jih je bilo mnogo,« sprašuje domobranec z Notranjskega. »Po pravici povedano, mi smo sprva mislili, da jih je manj. Pa jih je bilo precej onkraj Krke. Saj ni navsezadnje nič čudnega. Skoraj pol je Italijanov in pa Stajercev...«

Nekje je zazvonilo. Usmiljenka, ki je imela opravka z obvezami, je odhitela venkaj.

»Vidiš, takole je bilo,« je naposled nadaljeval domobranec.

»Takole teče Krka, tukaj je Zagradec in tam Žužemberk...« je jel dopovedovati s kretnjami. »Mi smo prodirali v več kolonah od severa proti Krki. Vso pot do Grahovke nismo naleteli na nobenega komunisto, čeprav je bila noč. Šele zjutraj ob osmih

so prepodili naši prednji tri tolovaje. Slabo so bili oblečeni in bežali so. Videl sem jih, kako so tekli v hrib za vasjo. Takoj se je oglasila naša strojnica. Eden je padel, druga dva sta zbežala. Od tu dalje smo v naskoku zavzeli hrib Češnjico, kjer smo ujeli nekega terenca. Prav na vrhu, ko smo se obdelovali s strojnicami, nam je vrab pa ušel. Prihuljeno je čepel, ko so piskale kroglice. Nenadoma se je pognal za našimi hrbtmi nekam nazaj in v hosto. Kdo ga bo lovil!«

»Terenci so od vraba!« so pritrjevali drugi.

»Na hribu Češnjici so nas začeli komunisti zasipati z minami, a ne za dolgo. Naši so preveč ostro odgovarjali. Potem smo napredovali v kritju gozda in prišli, ko je bila ura približno pol enajstih, pred Valično vas. Tu se je prav za prav šele začelo. Naši strelci so streljali neprenehoma. Še več je bilo streljanja iz brzostrelk in strojnic. Največ preglavic so komunistom, ki so se v vasi utrdili, prizadejali naši minometi. Z zadovoljstvom smo gledali, kako so se težke mine vzpenjale v zrak in potem padale zviška na tla. Celu nam so se od strahu ježili lasje, ker je bilo vselej videti, da bo zdaj zdaj padla na naš položaj pred komunističnimi bunkerji. Mina iz bacača grozno učinkuje, zlasti kadar se zaradi močnega strojničnega ognja ni moč niti premakniti. Po neki taki eksploziji so štirje komunisti skočili iz velikega bunkerja in se spustili v beg. Strojničar levo od mene je izpustil dolg rafal in vse štiri prilepil k tlam... Prst in drobci kamenja so leteli ko iz ognjenika.

To je trajalo pol ure. Potem je prišlo povelje za naskok.

»Po spominih na boje vržejo »marjaš«. Bei fröhlichem Kartenspiel bletet das gemeinsame Fronterlebnis den Hauptgesprächstoff.«

Z naših položajev se je razlegel močan in grozovit juriš... Prav dobro pomnim... Prvi se je pognal neki podčastnik in kar stoje kosil s svojo strojnico.

»Za menoj, fantje!... Komaj je izgovoril, jo je že imel. Toliko, da so ga mogli odnesti bolničarji. A juriš zaradi tega ni propadel.

Domobranci smo skočili kvišku in v zaščiti strojničnega ognja odvrgli bombe. Takoj smo polegli po tleh, da bi nas ne ranili drobci lastnih bomb. Zagrmelo je. Nekaj deset metrov pred nami se je z grozanskim truščem razletela težka mina in razbila tolovajski bunker. Se vedno so padale kepe prsti in kamenja, ko je komandir, ki je bil pri prvih, zavpil: »Naprej!»

Spet so zapele strojnice. Vrsta domobrancev se je pognala za komandirjem... Pod drevesi so za kratek trenutek polegli, pa spet planili. Nekaj komunistov je pobegnilo, a so jih začeli zadaj streljati komisarji. Eden je vpil: »Jurišajte! — Kaj se bojite belih psov...» Tedaj sem skočil tudi jaz...»

Fant se je na postelji popravil in utihnil.

»Zato si pes, ker braniš domovino, ha!« Domobranec je nadaljeval.

»Drugi, ki so se bali lastnih krogel, so ostali v bunkerjih in neprenehoma streljali. Smešno, ali ne! Komisar ima pravico tirati ubogega mobiliziranca iz Stajerske in Primorske v smrt!

Nekateri so nas čakali z bombami v rokah. Potem je spet priletela naša mina... Strašno je počilo. Zdaj smo bili že čisto blizu... Na oknih kmečkih hiš so žvenketale šipe in se razletavale.

Z naše strani je tedaj zagrmelo tisoč krogel. Kar predstavljam si: ziu, ziu, vse na eno. Komunisti so padali. Enega je zadela bomba prav, ko je hotel v zadnjem trenutku skočiti iz bunkerja... Tresk... pa mu je preklala glavo... Mi smo se v gneči vrgli proti bunkerju in ga zasedli.

»Lezi! Lezi!« je ukazoval komandir in si popravljajl čepico. Legli smo kar med mrtve komuniste... Vse polno je bilo krvi pod nami, a smo morali. Nad glayami so čisto nizko piskale krogle. Nekateri so se odbijale od kamenja. Nek komunist nekaj korakov za menoj je imel prestreljeno glavo, iz ust mu je vrela kri, a je bil še vedno pri zavesti. »Ustrelite me,« je prosil. Nekdo se ga je usmili.

Na levi od mene je bil nek domobranec. Tako žalostno je zavpil: »Mama!... Mene je bilo groza krvi, ki je bila še čisto sveža. Se kadilo se je iz nje... A premakniti se nisem smel...»

»Gotovo te je bilo strah!« ga je podražil nekdo na drugem koncu sobe. Tedaj je vstopila usmiljenka s toplomeri.

»Ne!« je domobranec, ki je pripovedoval, pribil odločno... Obraz se mu je za trenutek spačil in s prsti je nervozno zakrilil po odeji.

»Dokler nisi v neposredni bližini, prav do naskoka, te je strah in groza. Po vsem telesu drgetaš... ko še enkrat skočiš... in se poženeš...»

Domobranec se je za trenutek zamislil. Zamežal je.

»Nekako podzavestno dela tedaj človek... Življenje, ko je na nitki, ti je tako daleč! — Zahoče se ti le maščevanja, maščevanja nad temi brezbožneži... Samo če pomislim, da so mi ubili — majer — in očeta. A ne s puško! — Z nožem in sekiro...« je še dodal počasi. »Sveta jeza poprime tedaj človeka. Pa! — Saj ste sami vse skusili!«

Molk. Molče pritrjujejo ranjeni domobranci. Usmiljenka, ki je dotlej zamaknjeno poslušala, je začela deliti toplomere...

»O tem pač ne bomo razpravljali, kdo je kriv te slovenske tragedije. Prečitno je...« Podnarednik je globoko vzdihnil. »Poslušajmo, kako je bilo potem.«

Domobranec se je odkašljajl in spet začel.

»Na levi in desni so pokale puške, vmes pa je sem pa tja zabrnela brzostrelka. Na voglu oddaljene hiše je neka komunistka zakrilila z rokami in padla vznak... Menda je iskala kritja...»

Prvi bunker je bil zavzet. Komunisti so začeli sipati iz drugih. Pred nami se je nenadoma zameglilo, črn dim je ovil hiše...

Dve, tri mine iz komunističnega bacača so eksplodirale ne daleč od nas.

»Juriš... juriš...« so se drli rdeči, a se niso upali iz zakopov in bunkerjev. Tedaj je nastala desno od našega voda gneča. Divje so se oglasile strojnice, naši so naskočili in zavzeli dva druga bunkerja. Spet je padlo kup komunistov. Tam sta bila ranjena tudi dva domobranci... Glej, tamle oni na tretji postelji...« Fant je pokazal s prstom na onega ranjenca, ki je imel vso glavo povito z ovoji.

»Spi — je pripomnil nekdo.

»Pustite ga. Tudi ne bi mogel nič povedati. Strel je dobil skozi usta.«

»Komunisti so skakali iz okopov in bežali. »Živeli domobranci!« »Živela naša vojska!« »Domobranci naprej!« so se zadržali tudi na levi in planili v vas. Pošastno so tulile mine, rafali iz strojnic so krušili pročelja hiš in klestili listje po drevju.

Se pet minut ostrega streljanja, pa je bila vsa Valična vas v naših rokah. Komunisti so bežali vse vprek proti Krki in ob njej. Od one strani tam čez so nas pa vedno motili s težkimi minami. Tudi naši minometalci so odgovarjali. Od vseh hribov in host je odmevalo silovito pokanje.

Druge čete, ki so napredovale z bokov, so imele prav tako hude borbe. Vendar mislim, da je bilo v Valični vasi najhuje. Dve uri nepretrgane borbe na življenje in smrt. Okrog pa sami mrtvi komunisti. Koder si pogledal, si videl mlako krvi in mrzlega komunistu v raztrgani obleki... Malokdaj v kakšni borbi sem videl toliko človeških trupel... A človek se privadi...

Potem je bila vsa pot čez hribe in doline, po njivah in gozdovih vse do pred Zužemberka en sam juriš. Največ smo tekli, da smo mogli razbijati skupine komunistov, ki so doslej srečno ušli našim krogom. A sedaj niso imeli sreče. Ni bilo jase v gozdu ali kosa poti, kjer ne bi videl kekega mrtvega... Raztrgani so bili in z okrvavljeno obleko. Dobrih petdeset metrov od mene je nek domobranec podrl komunističnega komandirja. Ta je bil lepše oblečen in boljšo puško je imel. A ni bilo časa gledati. Na hitro so ga pregledali. Imel je nekaj popisanih papirjev in starih fotografij.

Ko se je popoldne nagnilo, smo prišli že skoraj do Zužemberka. Prišlo je menda že povelje za domov... Pa ti prileti od nekdod krogl... čisto sama... zablodila je. Tako neumno se mi zdi. Prebila mi je nogo in kri je začela curljati...»

Fant je prenehal. Vsi so z zanimanjem poslušali. Tudi sestra. Potem mu je izročila toplomer in mu popravila rjuho.

»Revček ste... Tako mlad, pa ste že toliko skusili,« je dejala usmiljenka.

»Mi vsi smo revčki, častita, a vendar nismo. Korajžni fantje smo. Brez hvale in pomilovanja. Mi vsi se zavedamo, da smo slovenski domobranci. In ponosni smo na to. Tudi na svoje rane. Za mater in očeta, za domovino, za vse! damo tudi življenje, če potreba. Bog in naša vest to od nas zahtevata...»

Usmiljenka se je s škatlico toplomerov zamišljeno zazrla predse.

»Na Dolenjskem je hudo...«

»Hudo, častita sestra. A to je zgodba. Resnica je še hujša. To se pravi, poizkusiti je treba. Vem, da težko razumete... Koliko je še drugih tukaj v Ljubljani, ki ne morejo razumeti. Nekateri ali mnogi tudi nočejo. Premalo hudega so še skusili v tej vojni... Menda čakajo, da jim nekdo napiše zgodovino. Bog ve, če ne bo tista knjiga takrat nosila naslov: »Nekoč so bili Slovenci...« Tedaj bo prepozno. Mi se borimo za to, da bi nam bilo to strašno spoznanje prizanešeno... Mi se ne borimo za zlate kolajne! Naš boj je borba za slovensko domovino.

Nam vsem, ki smo zdravi ali ne, bo svobodna slovenska zemlja največja medalja. Sladka bo tudi zavest, da smo žrtvovali tudi svoje zdravje ali celo življenje za blagor očetnjave!«

Iskrile so se domobranci oči, ko je izpovedal zadnje besede. Nihče ni zakašljajl. Nekdo sredi sobe je komaj slišno izgovarjal besede domobranske koračnice. Sam pri sebi. Vendar so ga slišali vsi.

Tedaj so se ranjenci spomnili svojih tovarišev s položajev po vsem Dolenjskem... Sladek molk je zavzel sobo. Od nekdod se je čulo zvonjenje. Častita se je pokrivala in začela moliti.

Domobranci so v zboru odgovarjali.

Za ljubo zdravje, Oče naš...»

L. Rogač.

V nesreči so domobranci posebno dobri prijatelji. V bolnišnici so pri ranjenih poleg zdravnikov in sester tudi domobranci bolničarji. — Die im Einsatz bewiesene Kameradschaft erhält sich auch im Lazaret. Bei den Verwundeten treffen wir außer den Ärzten und Schwestern auch Domobrancen-Krankenwärter.

Pridi Gorenjci...

Hej Slovenci...

Res, lepo je tam na deželi...

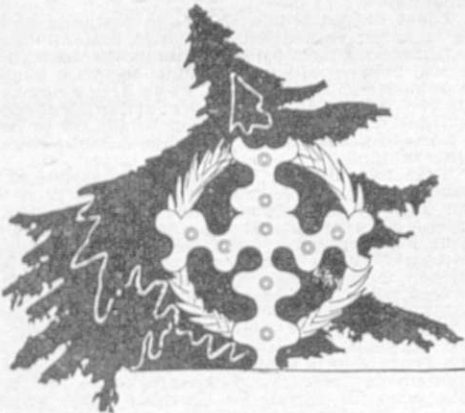
UGANKE

UGANKARJI, POZOR!

Z današnje številko začnemo priobčevati nagradne ugank. Imena nagrajencev bomo priobčili v prihodnji številki. Nagrade bodo razdeljene tako, da bo dobil izžrebanec, ki je dosegel najmanj vrednost 45, prvo nagrado; drugo oni, ki je dosegel najmanj skupno vrednost 35, in tretjo nagrado oni izžrebanec z ne manjšo vrednostjo od 25. Skupna vrednost vseh ugank bo vselej 50. Rešitve ugank je pošiljati na naslov: Uredništvo ugank »Slovenskega Domobranstva«, Rimska cesta 22, Ljubljana. Kdor ne bo poslal svojega točnega naslova, ne bo prišel v poštev pri izžrebanju.

Vse zastavljalce ugank prosimo, da nam pošljejo rokopise na zgoraj navedeni naslov.

Na borčevem grobu (10)

TRPLTVJPČSTRHNVGMLLČŠTVJHD
LSTNNRDTVJBPLZČŠTVJSPTJMNI
NMBDSNPJLVDLHSVJHSMBSŠZVLVCN
UOOEAOIOIIAIAAOIEOAEAOOOII
AEOEIEEIOEEAAAEIOIAOIEEO

Križanka (5)

Vodoravno: 1. del stroja; 6. opisovanje, oris; 10. okovi, spona; 14. hrib na Dolenjskem; 17. pristanišče v Severni Afriki; 18. kosilo, južina; 19. sorodnica; 20. vrata, dver; 21. čebula, začimba; 22. svetopisemska oseba; 23. cvetlica; 24. junak; 25. trhlina; 27. listnato drevo; 28. lesena posoda; 30. mesto v Severni Afriki; 32. poljski pridelek; 33. nočna ptica; 34. oblika vode; 35. prevozno sredstvo; 36. del telesa; 37. oblika vode; 38. mlinarska potrebščina; 39. kraj v Vojvodini; 40. zemlja dragocenost; 41. lahka snov; 42. oblika, kalup, vzorec; 44. razprostranjenost; 46. ločilo; 47. dan v tednu; 49. vonj (tujka), 51. moč; 52. razpoka, raza, špranja; 53. prednik, star ioč; 54. palica; 55. nadloga; 56. kos papirja; 57. časovno razdobje; 58. del glave; 59. revščina; 60. ruša, jahanje; 61. lovec; 63. kraj v Ljubljani; 64. vojaška edinica; 65. dobrava, loka; 66. Chateaubriandova romantična povest; 67. upanje; 68. uporaba; 69. abesinski poglavar.

Navpično: 1. evropska reka; 2. mesto v Spaniji; 3. tibetanski bik; 4. kemično sredstvo za barvarstvo industrijo; 5. kozji pastir; 6. muha, brencelj; 7. rokodelec; 8. rudnik živega srebra; 9. mlinarska priprava; 10. del poslopja; 11. grška črka; 12. zapah; 13. črtica iz življenja na kmetih; 14. kitajski nosač; 15. časovna mera; 16. japonski vladarski naslov; 26. šivalna potrebščina; 27. del gledališča; 28. vzpetina, hrib; 29. otrok; 31. mesto v Italiji; 32. čistilna potrebščina; 33. reka na Hrvaškem; 34. kopališče v Benetkah; 35. posoda, kozarec; 36. gozdna žival; 37. gospodinjstvo opravilo; 38. del stanovanja; 40. stik (tujka); 41. ključavničarsko orodje; 42. hude sanje; 43. moško ime; 45. trnje, jagoda; 46. hranivo; 47. zelenjava; 48. del loka; 50. jetniška jed; 51. trdnjava na Francoskem; 52. nesreča; 53. mesto v Makedoniji; 54. kulturna ustanova; 55. so-proga; 56. del noge; 57. del Hrvatske; 59. del rastline; 60. hrana; 61. suženj; 62. doba.

Posetnica (10)

KAREL SODBINC

NOVO Mes.

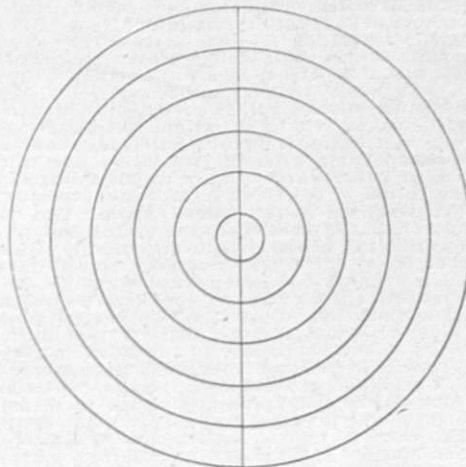
Kaj je ta fant?

Premikalnica (20)

zabela, organ, realisti
prizma, obzirnost, stolik
gmajna, cerkev.

Premikaj besede drugo nad drugo tako, da dobiš v dveh navpičnih vrstah — od zgoraj navzdol in od spodaj navzgor — reki!

Tarča (5)

Nariši v eni potezi. Crte se pri tem ne smejo križati.

Rešitve je treba poslati do 15. novembra na naslov: Uredništvo ugank »Slovenskega Domobranstva«, Rimska cesta 22 Ljubljana. — Zastavljalci ugank, pošiljajte vse rokopise na isti naslov.

»Razkrojitelj« Tone Fajfar

Tone Fajfar, bistra glava,
bere »slavna« poročila
tolovajev
s položajev —
bere, kolne, obupava:
»Bitka je bila krvava!
Ker pa je sovražna sila
nas nenadno obkolila
ter nastala je zmešnjava,
se brigada je razbila,
le petina se rešila —
k vragu naš uspeh in slava!»

Tone Fajfar pa je vzrožil:
»Zajci! — Da pa spet bo vzevelo
partizanstvo,
domobranstvo
s propagando bom razkrojil,
svojo vnemo bom podvojil. —
Hej, terenci, brž na delo!
Vsak na lice krinko belo,
laži, da se boš oznožil!
Zlasti ti, vlačug krdele
mednje se razlij veselo —
z vami prej jih bom osvojil!»

Tone Fajfar z novo vnemo
snubi, piše, razpečava:
»Partizani
smo kristjani!
Da je Bog, priznamo, vemo,
če je treba, v cerkev gremo;
kdo ni z nami, v zmoti tava —
naša rdeča pot je prava!
Domobranci, zdaj še smemo
vas sprejeti, potlej glava
padla bo z vratu krvava —
Cas je že, da skup začnemo!»

Tone Fajfar, oj pisunček
bedni, škoda je papirja!
Ne razkrojil
ne osvojil
ne boš domobranstva! Kljunček
kar zapri svoj; tvoj vohunček
in kurirček naj le dirja!
Cuj, naš boj je brez premirja,
vdaje, rdeči ti lizunček!
Pameten si od hudirja —
že razkroja smrad razširja
tvojega duha tolmunček...

Vinko Zitnik.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
17				18				19				20			
21			22				23				24				
25		26				27				28				29	
30	31				32				33				34		
35				36				37				38			
39			40				41				42				43
44		45				46				47					48
49	50				51				52				53		
54				55				56				57			
58			59				60					61			62
63						64				65					
66						67				68				69	

Nov konflikt med Londonom in Moskvo. »Deutsche Adria-Zeitung« poroča iz Berlina: Do sedaj najdaljši sestanek med Stalinom in Churchillom, ki je trajal od 8. do 18. oktobra, se je končal s čudovito pičilim uspehom.

Redkobesedno moskovsko uradno poročilo predvsem potrjuje mnenje, da so bila politična vprašanja v prvi vrsti vzrok Churchillovega potovanja k Stalinu. Iz besedila posnemamo, da je tvorilo poljsko vprašanje jedro razgovorov. Toda ravno ta pogajanja so bila prekinjena brez uspeha. Gotovo je samo eno, da vodja londonskih begunskih Poljakov Mikolajczyk ni mogel uveljaviti svojega stališča proti lublinskim Poljakom, ki jih podpira Moskva. Prav dobro je moral biti poučen judovsko-anglofilske list »Goeteborger Handels- u. Schiffahrtszeitung«, ko je napisal, da Stalin na vsak način vztraja, da mora imeti bodoča Poljska boljševiško vlado.

Ce danes angleški tisk enoglasno zvraca odgovornost za nadaljnji poljski razvoj na begunske Poljake, potem je jasno, da je Churchill v Moskvi dokončno pristal na rešitev poljskega vprašanja v moskovskem smislu. Potrdilo tega je dejstvo, da je že prispel zastopnik sovjetskega lublinskega poljskega komiteja v London. Stefan Wilanowski je znan kot oster nasprotnik londonskih begunskih Poljakov. Je podpredsednik vseslovenskega komiteja, ki ga je osnovala Moskva. Londonski begunski Poljaki vedo, da jim je ura odbila.

Uradno poročilo nadalje pravi, da je bil dosežen sporazum o pogojih za bolgarsko premirje. Spominjamo se še, da so Angloamerikanci svoječasno že postavili take pogoje v Kairu. Takrat pa je Moskva napovedala vojno Sofiji in preprečila bolgarsko-anglosaška pogajanja v Kairu. Sedaj ima Moskva vodstvo tudi v bolgarskem vprašanju in Churchill se je moral zadovoljiti s tem, da je na to pristal.

Zanimiva je tudi formulacija, da sta se Anglija in Sovjetska zveza sporazumeli, da bosta vodili v Jugoslaviji »skupno politiko«. »Rešitev notranjih jugoslovenskih težav« naj bi bila dosežena z »uniijo med kraljevsko jugoslovensko vlado in Titovim gibanjem«. Po poljskem precedenčnem primeru naznanjajo torej tukaj bodoči konflikt.

Ubogi Stajerci. V zadnjih bojih pri Catežu, Zaplazu in nato v Suhu krajini so posebno trpeli stajerski prisilni mobiliziranci, ki so jih komunisti pripeljali, da bi jih reševali pred koncem na Dolenjskem. V boju pri Catežu je ostalo od precej močne Slandrove brigade le še kakih 200 mož, drugi so padli ali se predali domobrancem. Skoraj večina »borcev NOV« je bila bosa in slabo oborožena. Kakor so Dolenjci, tako bodo tudi Stajerci spoznali komunistično igro šele takrat, ko jo bodo sami na lastni koži občutili. Pribežniki, ki so se predali domobrancem, se niso mogli načuditi, da jih domobranci niso ustrelili. S takimi lažmi so namreč komunisti hoteli zadržati nezadovoljne stajerske mobilizirance. Se nekaj takih pohodov in bodo tudi Stajerci spregledali!

Domžalski domobranci so pred dnevi razbili blizu Moravc dva tolovajska bunkerja in zaplenili ogromno materiala.

Tudi za pokolj v Mozilju je ostala živa priča. Kakor so komunisti vedno skušali zakriti umor nedolžnih žrtev in so hoteli obdržati vse v tajnosti, da ne bi narod zvedel za njihove grehe, se jim to vendar nikjer ni posrečilo. Tako so v zadnjih bojih na Dolenjskem ujeli domobranci nekoga Mavra Stanislava iz Zagradca, katerega so komunisti prisilili, ker je bil njegov brat »legista«, da je streljal mozelske žrtve. Po njegovem pripovedovanju so 8. ali 9. oktobra komunisti poslali njega in še 50 do 60 mož v Mozilj. Na neki jasi v gozdu so morali izkopati jame. Rekli so jim, da bodo tam zakopali strelivo, toda ponoči je pet do šestkrat pripeljal avto obsojence iz Kočevja in pri vsakem prihodu so obsojence takoj postrelili. Pri streljanju so sodelovali četni komandir »Lado«, komisar »Maks« in komunistka »Julka«. Ta se je posebno zverinsko vedla in je obsojence pred ustrelitvijo slačila. Zalosten primer pokvarjene meščanke in dokaz, kaj komunistem stori iz slovenskega dekleta. Za zadnje streljanje so komunisti prisilili Mavra in še dva druga, ki sta tudi imela brata na Turjaku, da so streljali na poslednje obsojence. Po njegovi izjavi so vsi trije streljali mimo in so tudi zadnje žrtve podirle brzostrelke prej imenovanih komunistov.

Hudi komunistični porazi v Suhu krajini. Rdeča krdela doživljajo v zadnjem času poraz za porazom. V Loški dolini in na Blokah »VII. korpus« ni mogel več vzdržati, ker so ga Rupnikovi fantje stalno preganjali. V zadnjih akcijah sta celo poveljnika Pero in Daki komaj odnesla svoje pete in izgubila bogati arhiv in celo sukunjača. Zaradi teh porazov je komunistično vodstvo zbralo vse svoje razpoložljive sile v Suhu krajini, da bi tako z enotnim napadom zopet dvignilo pri zelo malodušnih aktivistih moralo, ki je zaradi večinih neuspehov v krdelih zelo padla. Celó z Gorenjskega sta prišli VI. in XII. brigada, ki sta se morali

umakniti po porazih s Stajerskega. Poveljstvo VII. korpusa je nagnalo IX. in X. brigado za nesrečnih Blok, štaba »XVIII. in XV. divizije« pa sta skrpučala za ta nastop še V., VI. in XI. brigado in še »Dolenjski odred«. Vso to »silo« so kmalu zgrabili nemški vojaki in slovenski domobranci. Boji še niso končani, vendar so bojne skupine sporočile naslednje uspehe: Na terenu so našli 801 mrtvega, 56 so jih ujeli, 21 pripadnikov NOV pa je prebežalo k domobrancem. V bojih so se posebno odlikovali fantje druge bojne skupine, pa tudi kočevski domobranci. Med ujetimi je tudi precej Italijanov, soborcev NOV. Samo Rupnikova skupina je v teh bojih zaplenila rdečim tolpom ogromno orožja in streliva. Domobranci in nemški vojaki so kljub težkemu terenu z lahkoto premagali vse ovire in razbijali rdeče tolpe, da so begale kar tjavendan. V bojih so se odlikovali tudi stiški domobranci, ki so potokli nad 200 tolovajev, od teh so našli 180 mrtvih na bojišču.

Hotedrsica. Tolovaji so bili pri zadnjem napadu na Hotedrsko popolnoma prepričani, da bodo uspeli. Sedaj so zaradi neuspeha zelo razočarani. Nekateri so izjavili, da Hotedrsice ne bodo šli več napadati, četudi jih na mestu postrelijo.

Ljudstvo beži izpod komunističnega jarma. Iz Loža, Starega trga in okoliških vasi prihajajo cele kolone beguncev, ki beže pred komunisti. Ljudje se izseljujejo prostovoljno, samo da se rešijo nevzdržljivega komunističnega jarma. Ti begunci se ustavljajo na Rakeku.

Ima pač svoje muhe. Takoj ko je zvedel poveljnik novomeške bojne skupine stotnik Meničanin, da so komunisti razpisali na njegovo glavo nagrado 500.000 lir, je sklenil, da se mu mora izpolniti še poslednja želja, preden jim izroči svojo glavo. Zahotel si je novo brzostrelko. Krenil je s svojo skupino na pohod — in glej ga šmenta, tolovaji kot da so vedeli za njegovo poslednjo željo. Trije so se mu pripeljali naproti, vsi z lepimi novimi brzostrelkami. Stotnik Meničanin pa, o katerem pravijo, da ima trdo bučo, je poslal kar vse tri v trinajsto brigado. Tako se mu je poslednja želja trikrat izpolnila.

Iz komunističnega rokava. Maršal Tito je blagovollil izreči žužemberskim tovarišicam posebno zahvalo, ker so sklenile nadomestiti velike izgube, ki so jih utrpeli tovariši v zadnjih mesecih, s tem, da bodo »prostovoljno rodile«. Zaenkrat je javljenih deset rojstev. Prva tovarišica je dobila nagrado od maršala Tita, in sicer zibel s Titovim grbom. Uradno bo tudi pozabljeno vse, kar so imele tovarišice v lanskem letu z Lahi.

Terenci in zaščitniki. Vsak dan imamo opraviti z zaščitniki ter terenci in vendar marsikdo ta dva pojma zamenjava, misleč, da so to eni in isti ljudje in da opravljajo prvi kot drugi enako delo. To ni res. Zaščitniki so nekaki občinski možje, ki nadzorujejo gospodarstvo v kraju, popisujejo pridele in živino, vodijo kontrolo o političnem zadržanju prebivalstva, določajo, koliko in komu je rekvirirati, in o vsem tem obveščajo terence. Ločijo se od terencev v tem, da ni nujno, da so partijski, da niso oboroženi in pri mobilizaciji ne pridejo v poštev. V nasprotju od njih so terenci pravi aktivisti, oboroženi izvršni organi komunističnih tolp v posameznih krajih. Ti imajo glavno nalogo, da preskrbujejo brigade z živežem in stanovanjem, če pridejo v njihov kraj. Ker so istočasno tudi izvršni organi komunistične partije ali stranke, so odgovorni tudi za vse likvidacije naših ljudi, ker se brez pristanka terencev doslej še ni izvršila nobena likvidacija izven boja. Terenci so torej pravi komunisti, oboroženi in odgovorni za vse umore teh ljudi, medtem ko so zaščitniki samo vmesni člen, torej nekaki posredovalci med oboroženo komunistično stranko, ki se še danes skriva pod imenom Osvobodilna fronta slovenskega naroda, in med slovenskim narodom, ki je kot kmetiski in verni narod že v svojem bistvu protikomunističen. Terenci in zaščitniki niso po navadi iz kmečkih vrst, marveč iz vrst raznih prišlekov in zavoženih batarjev, ki so s pravdo, vinom ali kako drugo slabostjo pognali domačijo na boben. Zdaj so dovzetni za vsa lepo donéca gesla, samo da pridejo na lahek način do denarja, čeprav na račun naroda.

Zanimivo navodilo Okrožnega komiteta komunistične partije za Novo mesto. »Spričo vedno večjih težav zaradi vpadov sovražnika in spričo tega, da naši kadri vedno bolj padajo, in zaradi možnosti, da sovražnik v zadnjem trenutku pred svojim polomom lahko še enkrat preplavi našo zemljo, si morajo vse naše organizacije napraviti na varnem mestu bunkerje, kamor se lahko v poslednjem trenutku skrijejo. Bunkerji so potrebni tudi za primer, da bi se morala naša vojska umakniti. V takem primeru morajo ostati naši aktivisti na terenu in vršiti politično delo. Ne sprejmite tega kot panično vest, ampak zgolj kot predhodni varnostni ukrep za zaščito naših kadrov. Bunkerje zgradite na varnih mestih. Da jih grade in kje jih grade, lahko vedo le tisti, ki v takem primeru gredo vanje in nihče drugi! V bunkerjih mora biti rezervna hrana in voda za daljšo dobo bivanja, v posebnih bunkerjih pa ves partijski arhiv. H gradnji pristopite takoj!« — Mislimo, da je vsaka pripomba odveč. Okrožnica dovolj jasno razgala komunistično podlost, ki je pripravljena žrtvovati vso rajo in simpatizerje, samo da reši svoje glave.

Streliva prosijo. Pred nekaj dnevi je prišla manjša skupina tolovajev v vas Lakovnico. Pri ljudeh so prosili za strelivo. Prosili so, da jim naj dajo vsaj nekaj patronov, da bodo mogli,

KOMUNISTIČNI PORAZI ZADNJIH 14 DNI NAŠETIH PADLIH 864 UJETIH 73 PRIBEŽNIKOV 64 MED PADLIMI JE VEČINA PRISILNIH MOBILIZIRANCEV. REŠITE SE PRAVOČASNO IN PREDAJTE SE DOMOBRANCI, KI VAS BODO Z VESELJEM SPREJELI.

ker imajo izvidniško patroljo, vsaj v zrak ustreliti, ko bi prišli »belčki«.

Zopet žužemberk. Pri Žužemberku je 10. oktobra zajela četa Meničaninove bojne skupine 450 neoboroženih prisilnih mobilizirancev. Pri tem so domobranci potolkli nekaj desetih komunistov, ki so to ubogo rajo gonili s Stajerskega.

Kaj delajo z narodom. Iz Bele Krajine poročajo, da imajo tam tolovaji že nad tisoč prisilnih mobilizirancev brez vsakega orožja.

Tekme morajo uprizarjati. Ker Titova papirnata propagandna akcija za 15. september ni dosegla nobenega uspeha, je novomeško tolovajsko okrožje razpisalo zanimivo tekmo, na podlagi katere morajo do 20. oktobra 1944 med drugim izvesti sledeče: 1. V NOV bodo privedli 25 nasilno mobiliziranih domobrancev. 2. V NOV bodo vključili 56 skrivavečev. 3. Za OF bodo pridobili 371 novih članov. 4. V 50 volivnih področjih bodo izvedli volitve. 5. Postavili bodo 76 novih krajevnih odborov. 6. Zimski posevek bodo zvišali za tri odstotke. 7. Izpalki bodo za potrebe svoje »vojske«: 251 ton žita, 15 ton fižola, 280 ton krompirja, 200 kg masti, 300 glav živine in 80 prašičev. Verjamemo, da bodo od vsega mogli izvesti le poslednje.

Zopet čez tri tedne. »NOV« je postavila nov rok za konec vojne. Sedaj govori tako: »Čez tri tedne bo konec vojske in mi bomo zmagali. Najprej bomo pobili tiste družine, ki imajo koga pri domobrancih, potem vse, ki ne drže z nami.« Ponoven dokaz, da jim ne gre nič drugega po glavi kot samo to, kako bodo pobijali. Da to ne bo šlo tako gladko, bodo poskrbele domobranske bojne skupine.

Nova navodila KP za razkroj domobranstva. Komunisti se na vse načine trudijo, da bi dosegli razkroj med domobranci. Ker se akcija 15. septembra ni posrečila, so dali svojim zaupnikom nova navodila. Zaupniki morajo navezati čim tesnejše stike in dobre odnose s posameznimi domobranci. Poskusi morajo zlasti, da jih moralno pokvarijo. Če je le mogoče, naj jih zapeljujejo v pijančevanje, naj jih nagovarjajo, da bi se ukvarjali s črno borzo in da bi se razširilo nerganje proti komandirjem in poveljstvu.

Njihova zadnja sredstva. Tolovaji se oklepajo v svojem nezadržnem propadanju vsake rešilne bilke, ki se jim zdi, da jih bo rešila. Tako učijo zlasti majhne otroke sovraštva in jih strašijo pred domobranci. Ko so v neko vas prišli domobranci prvokrat, so se otroci strahovito prestrašili in jokali. Domobranci častnik jih je vprašal, čemu tako jokajo. Odgovorili so: »Kaj bi ne jokali, ko nas boste sedaj spekli in pojedli.« Častnik jih je vprašal dalje, kdo jim je to rekel. Odgovorili so, da jim to pripovedujejo tolovaji.

Iz referata Borisa Kidriča na drugem zboru aktivistov OF 1944. »Terenski odbori so zelo razrahljani... Aktivisti OF nastopajo zgolj kot registerji, prenašajo in tolmačijo politične in vojne vesti mehanično... Prijela se jih je birokratična rja... Izkazalo se je, da komunističnim aktivistom upada pogum. Neprimetno je med komunisti nastal razkol med oboroženimi četami in med politično organizacijo OF... Upamo, da bodo zaslepljeni verjeli vsaj besedam prvaka OF Borisa Kidriča, če doslej niso verjeli našim besedam.

Trda jim prede. Zagrizena terenka je v strahu za svojo kožo govorila: »Sedaj, ko domobranci naše tako preganjajo, bi bilo najbolje, da prenehamo s svojim bojem; naj se podajo domov, kjer bodo v miru živeli.« Tudi mi smo istih misli.

Novi zakoni na »osvojenem ozemlju«. Komunisti so prepovedali poučevati otroke verouk. Dalje so prepovedali klati prašiče in živino. Prestopki se kaznujejo s smrtjo.

Po komunističnem porazu pri St. Vidu so domobranci ujeli 27 tolovajev, med njimi zobozdravnika dr. Celešnika, dr. Fiereta, draveljsko terenko Babnikovo in štajerske prisilne mobilizirance. Dr. Celešnik, ki je šel iz Ljubljane šele pred tednom, je pri zaslišanju ves klavern in razočaran nad »osvobodilno« vojsko mogel izčiniti le naslednje: »To so le tolpe in reči moram, da sem do dna duše razočaran.« Pripravljen je bil, da po ljubljanskem radiu obsodi zločinsko delo OF. Dr. Fiere se je zgražal le nad postopanjem s prisilnimi mobiliziranci, ki so po njegovi izjavi res le uboga raja, ki jo politkomisari pošiljajo v smrt. Dr. Celešnika, starega aktivista OF, je spravil v hribe dr. Prevec, ki je padel že prve dni na terenu pri St. Vidu. Dr. Prevec je spravil svojega nainnega tovariša zobozdravnika dr. Celešnika iz Ljubljane pod prevezo, da bo šel čimprej v neko tolovajsko-zavezniško bolnišnico v Capri. Namesto v Capriju pa se je dr. Celešnik znašel v zaporih v Velikih Laščah.

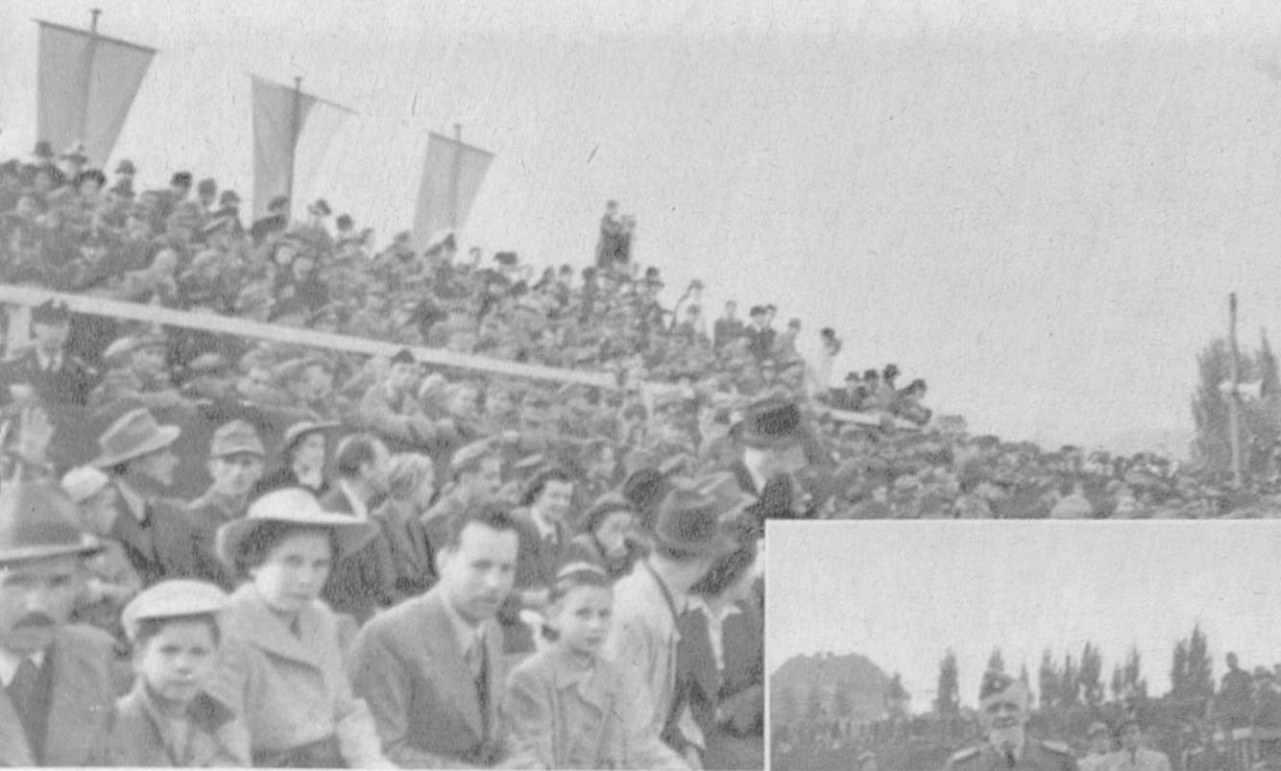
Bezugspreis: Einzelnummer 4 Lire. — Schriftleitung und Verwaltung Rimska cesta Nr. 22 Laibach, Fernruf 46-12. — Schriftleiter: Leutnant Pirih Miran. — Erscheint jeden 2. Donnerstag. — Herausgeber: Aufbaustab für die Slowenische Landeswehr, Abt. VI. — Druck: Ljudska tiskarna in Laibach (verantwortl. Jože Kramarič). Naročnina: Posamezna številka 4 lire. — Uredništvo in uprava Rimska cesta, št. 22 — Ljubljana — telefon 46-12. — Urejuje poročnik Pirih Miran. — Izhaja vsak 2. četrtek. — Izdaja štab slovenskega domobranstva — oddelek VI. — Tiska Ljudska tiskarna in Ljubljana (Jože Kramarič).

128

Revančna nogometna tekma
Revanche-Fussball-Wettbewerb

KAC-RAPID: HERMES 4:3

V nedeljo 15. oktobra je KAC-Rapid iz Celovca gostoval v Ljubljani in odigral revanžno tekmo proti Hermesu. Sonntag, den 15. Oktober weilte in Laibach als Gast die Fußballmannschaft des KAC-Rapid aus Klagenfurt. Sie veranstaltete das Revanche-Fußball-Wettbewerb gegen die Laibacher Mannschaft Hermes.

Okrog tri tisoč ljubljanskih meščanov, domačincev in nemških vojakov je pazljivo spremljalo napeto igro.

Rund dreitausend Laibacher, Landeswehrmänner und Angehörige der deutschen Wehrmacht waren vertreten und folgten spannend dem Spiel.

Prezident general Rupnik na tekmi med pestro množico gledalcev. Tekmi so prisostvovali tudi ranjenci.

Präsident General Rupnik unter der großen Anzahl der Zuschauer. Auch die Verwundeten nahmen als Gäste an dem Wettspiel teil.

Moštvi KAC-Rapid-a in Hermesa pred igro.

Die Mannschaften des KAC-Rapid und Hermes vor dem Spiel.

Strel bi zadel svoj cilj, da ni vmes posegel gibčen vratar.

Durch geschicktes Auffangen des Balles verhindert der Torwart vom Rapid ein weiteres Tor.

SRBIJA NA BRANIKU EVROPE

129

Srbski dobrovoljci korakajo po beograjskih ulicah.

Serbische Freiwillige marschieren in den Straßen von Belgrad.

Jurilni odred Srbskega dobrovoljskega zbora. Ti oddelki so največji strah komunistov.

Sturmtruppen der serbischen Freiwilligen, die bei den Kommunisten größte Angst entfesseln.

Jurjev dan je praznik srbskih dobrovoljcev. Veselo in ponosno korakajo ti protikomunistični borci na svojo »slavo«.

Der Georgstag ist der Feiertag der serbischen Freiwilligen. Munter und stramm schreiten diese Jungen zu ihrer »Slava«.

Dobrovoljske obhodnice po zasneženih planinah.

Vorhut auf dem Marsch in den verschneiten Bergen.

SERBIEN ALS VERTEIDIGER EUROPAS

Dvoje je, s čimer je najtesneje povezana usoda današnje Srbije: general Nedić in Srbski dobrovoljski zbor. General Nedić, ki so mu nadali časten naziv »oče srbskega naroda«, pomeni Srbom toliko, kakor nam Slovencem naš general Rupnik. Srbski dobrovoljci so tista oborožena vojaška sila, ki ji je uspelo s težkim bojem, požrtvovalnostjo in z veliko ljubeznijo do svojega naroda zatreti komunizem in se postaviti na jasno pot, ki ni niti pot Moskve niti Londona, temveč narodna pot.

Te dni blijejo Srbi pred Beogradom za grizen boj. Srbi to pot že drugič branijo Evropo. Kakor so bile oči vse krščanske Evrope uprte v ta košček zemlje na Balkanu l. 1389. ob kosovski bitki, prav tako so danes naše oči uprte zopet v to Srbijo, ki se prav tako ramo ob ramo z nemškim vojakom zoperstavlja azijskim hordam. Takrat so nosile divje azijske horde na svojih praporih polmesec, danes pa srp in kladivo.

Das Geschick Serbiens ist heute am engsten mit dem Namen General Nedić und serbischen Freikämpfern verbunden. General Nedić, dem das serb. Volk den Beinamen »Vater des serb. Volkes« gab, bedeutet für Serbien gerade soviel als General Rupnik für Slowenien.

Die serb. Freiwilligen ist jene bewaffnete Macht Serbiens, der es nach harten Kämpfen, aus Liebe zur heimatlichen Scholle und Entbehrungen gelang die Kommunisten zu vernichten und sich sodann klar und bestimmt auf den nationalen Weg, der mit London und Moskau nichts Gemeinsames hat, zu stellen. In den laufenden Tagen wird um Belgrad ein erbitterter Kampf ausgetragen; es ist zum zweiten Mal in der Geschichte, daß sich dieses Volk für Europa zur Wehr setzt. Gerade so wie im Jahre 1389., als die blutige Schlacht am Amselfelde geschlagen wurde, so kämpfen heute die Nachkommen jener Helden an der Seite des deutschen Soldaten gegen asiatische Horden. Die Flaggen dieser asiatischen Horden trugen damals den Halbmond, heute die Sichel und den Hammer.

Nek polk Srbskega dobrovoljskega zbora slavi svojo »slavo«.

Ein serbisches freiwilliges Regiment feiert seine »Slava«.

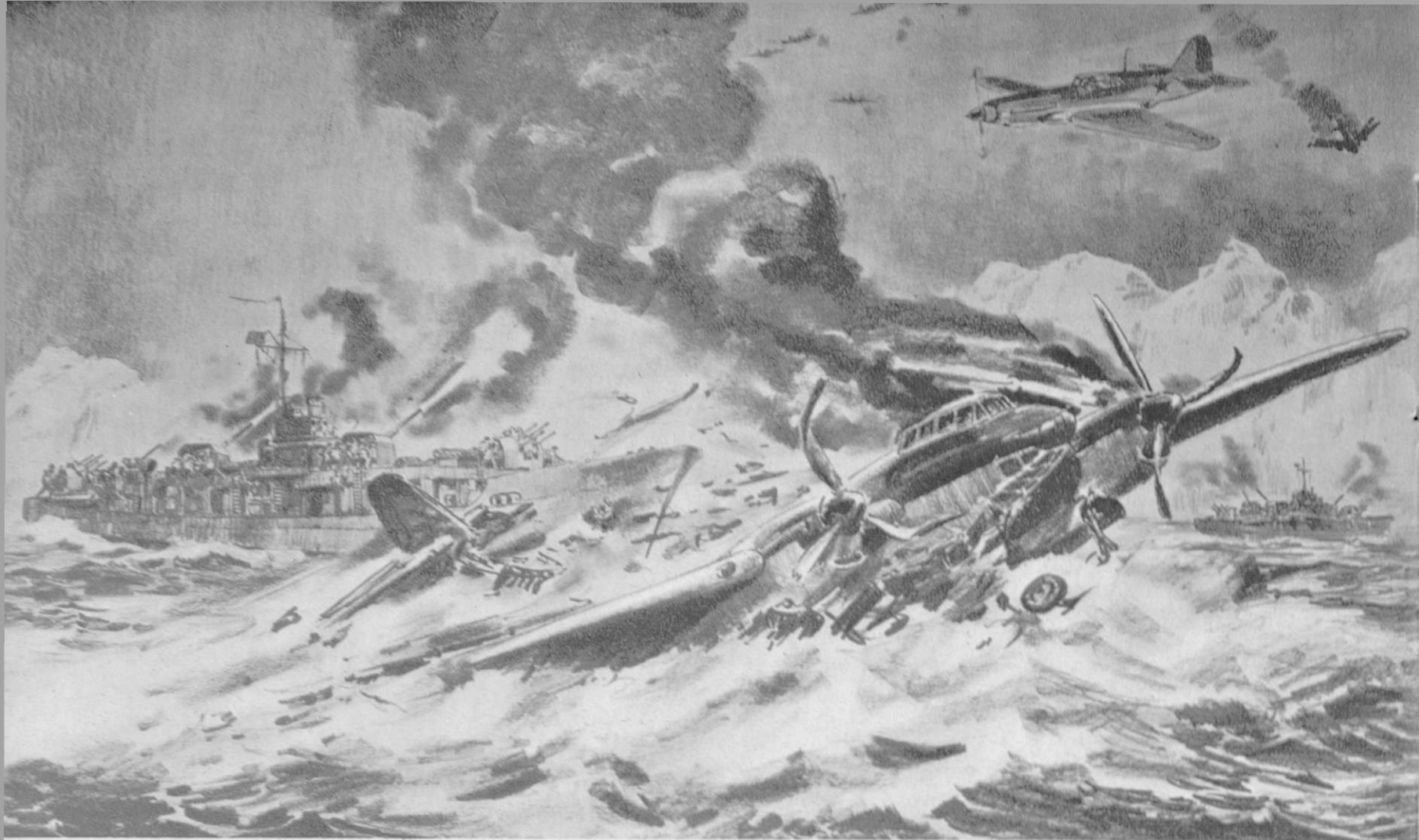
Tak je izraz teh mladih in najboljših srbskih sinov.

So ist der Ausdruck dieser Jungen. Sie sind die allerbesten serbischen Söhne.

Smelo in ponosno stopajo dobrovoljci po ulicah prestolnice.

Stramm marschieren serbische Freiwillige durch die Hauptstadt Belgrad.

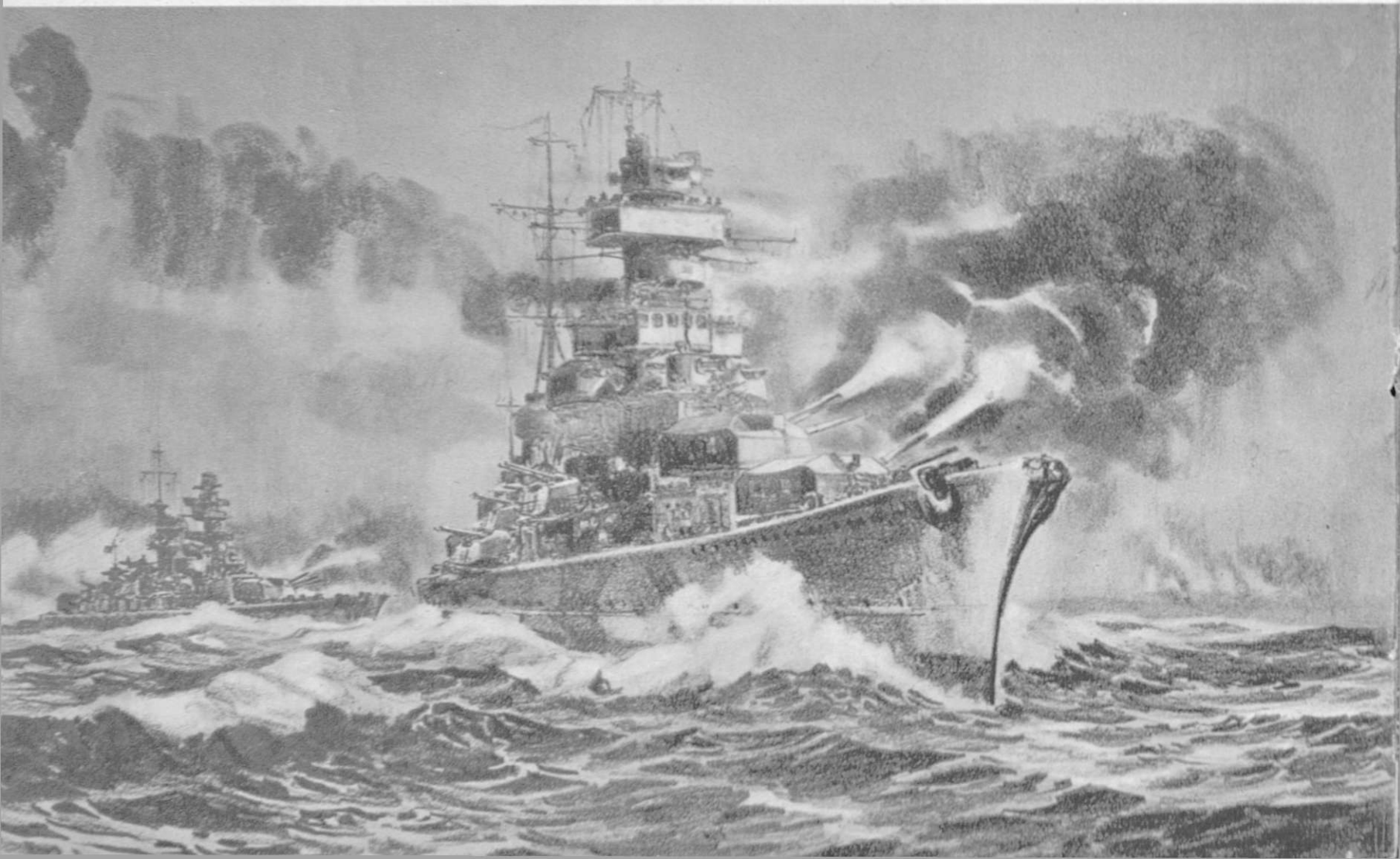

Prevozne ladje uničijo sovjetske bombnike. Kakor je javila O. K. W. so prevozne ladje uničile na severni norveški obali več težkih sovjetskih bombnikov. PK-Kriegsberichtler Friedel (Sch)

Kampffähren vernichten Sowjetbomber. Wie das OKW meldete, vernichteten Kampffähren der Kriegsmarine vor der nordnorwegischen Küste mehrere sowjetische Bomber.

Edinice nemške vojne mornarice v Severnem morju. Nemški počasni umik v Baltiku podpira uspešno nemška vojna mornarica. Težke nemške edinice v boju proti boljševikom uspešno krijejo nemški konvoj. PK-Kriegsberichtler Fritz Friedel (Sch)

Schwere Einheiten unserer Kriegsmarine im Ostseeraum. Unsere Absetzbewegungen im baltischen Raum werden durch das tatkräftige Eingreifen unserer Kriegsmarine sehr erleichtert. Schwere deutsche Einheiten bekämpften erfolgreich die Bolschewisten und deckten durch ihre Aktion die deutschen Geleite.

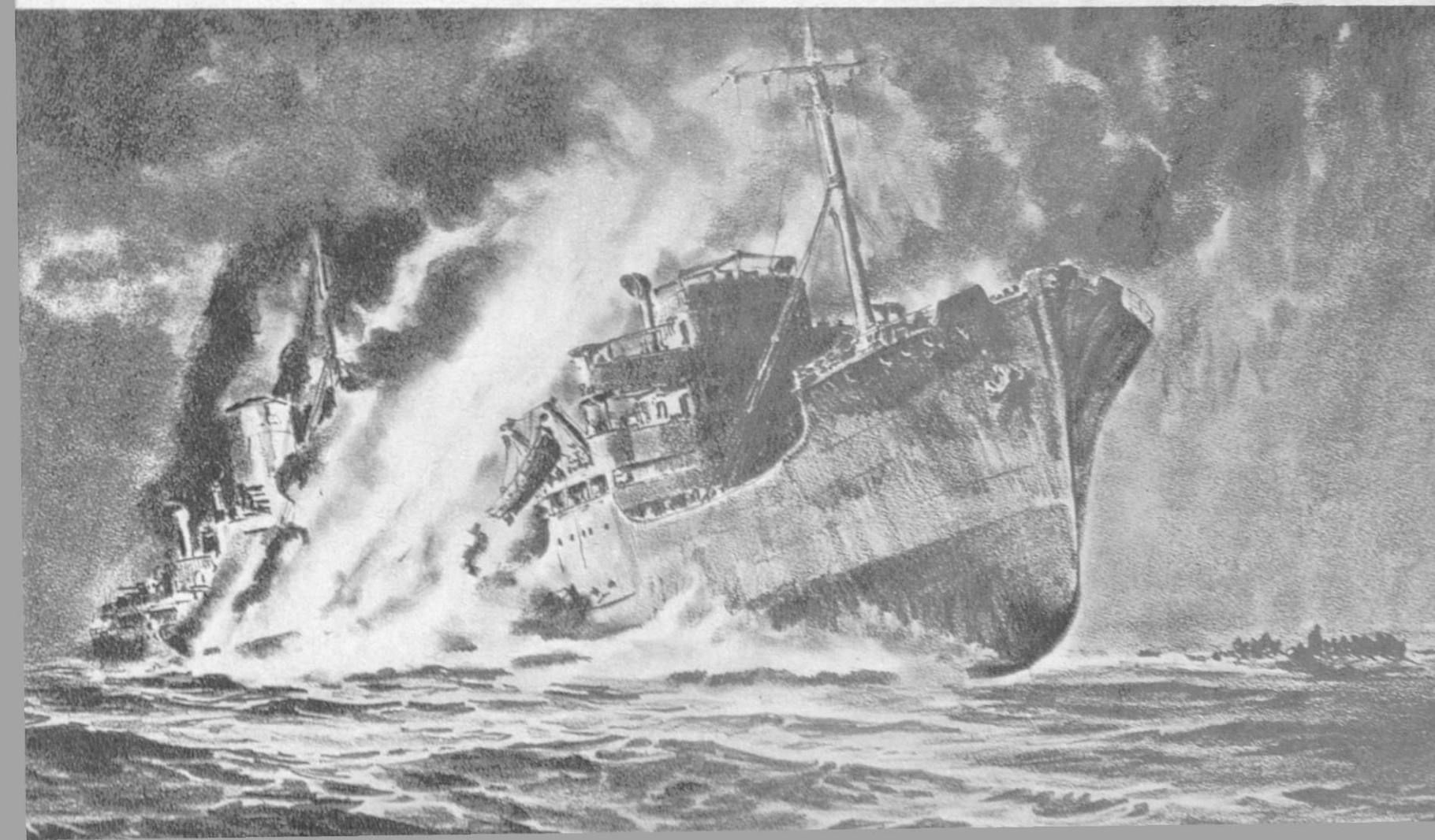

Sovjetski bombniki so zažgali neko vas. Hrabri vojaki rešujejo važne vojne predmete — tako poljski kabel — in ga spravijo na varno.
Sowjetbomber haben ein Dorf in Brand gesetzt. Beherrzte Soldaten bringen wichtiges Heeresgut, darunter schwere Feldkabel, in Sicherheit. Kriegsberichtler Schlegel (Sch)

Sovražna tankovska ladja v Karibiškem morju potopljena. Iz Washingtona poročajo, da je bila v Karibiškem morju potopljena velika sovražna tankovska ladja.
Kriegsberichtler Fritz Friedel (Sch)

Feindtanker im Karibischen Meer versenkt. Aus Washington wurde gemeldet, daß ein 17.000 BRT großer Tanker im Karibischen Meer versenkt wurde.

Brown 2

SMG Kriše z ognjem v dol. divizionarske desetine v sovražnikov položaj.
 SMG übernimmt den Feuerstand der Gruppe. Totes Mann vor dem Einbruch in die feindliche Stellung.

Kost